

Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz niektórych innych ustaw	Data sporządzenia 5 grudnia 2025 r.
Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego	Źródło: Prawo UE
Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Pani Marta Cienkowska, Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego	Nr w wykazie prac ...UC130
Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Pan Karol Zgódka, Dyrektor Departamentu Strategii Kultury i Mediów, kzigodka@kultura.gov.pl; tel. 22829306	

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

W dniu 17 kwietnia 2024 r. w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej opublikowane zostało rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1083 z dnia 11 kwietnia 2024 r. w sprawie ustanowienia wspólnych ram dla usług medialnych na rynku wewnętrznym i zmiany dyrektywy 2010/13/UE (europejski akt o wolności mediów) (Dz. Urz. UE L z 17.04.2024 r., str. 1083), zwane dalej „EMFA”.

Celem EMFA jest wprowadzenie minimalnych standardów funkcjonowania wszelkiego rodzaju mediów w Unii Europejskiej. Wśród najważniejszych rozwiązań, które wprowadza EMFA wskazać należy:

- gwarancje wolności i niezależności mediów oraz zapewnienie odbiorcom usług medialnych dostępu do niezależnych informacji,
- minimalne standardy dotyczące funkcjonowania mediów publicznych (w tym obowiązek zapewnienia stabilnego i odpowiedniego finansowania mediów publicznych oraz zasady powoływania i odwoływania członków władz mediów publicznych),
- zasady dotyczące oceny wpływu koncentracji na rynku medialnym na pluralizm i niezależność redakcyjną mediów, a także zasady kontroli na poziomie unijnym, gdy koncentracja ma wpływ na pluralizm mediów na poziomie ponadkrajowym,
- zasady zapewnienia przejrzystości właścicielskiej dostawców mediów dostarczających wiadomości o sprawach bieżących oraz zapewnienia środków w celu zagwarantowania wolności redakcyjnej oraz wyeliminowania potencjalnych konfliktów interesów,
- zasady współpracy regulacyjnej krajowych organów nadzorczych rynku medialnego,
- utworzenie Europejskiej Rady Usług Medialnych, w miejsce Europejskiej Grupy Regulatorów ds. Audiowizualnych Usług Medialnych (posiadającej wyłącznie kompetencje opiniodawcze),
- zasady funkcjonowania bardzo dużych platform internetowych w zakresie dystrybucji treści medialnych,
- zasady dla systemów pomiaru odbiorców usług medialnych,
- zasady reklamy państwowej i alokacji środków publicznych w mediach.

EMFA jest aktem prawnym w formie rozporządzenia unijnego, a więc co do zasady jej postanowienia stosuje się bezpośrednio. Należy jednak zauważyć, że treść wielu przepisów EMFA ma charakter ogólny lub nakłada określone obowiązki na państwa członkowskie. Krajowe regulacje medialne muszą natomiast być zgodne z regulacjami przyjętymi na poziomie prawa europejskiego. Jest więc konieczne wdrożenie znaczącej części regulacji do polskiego ustawodawstwa. Analiza postanowień EMFA wskazuje, że część jej regulacji nie wymaga wdrożenia do polskiego porządku prawnego, ponieważ stosuje się je bezpośrednio lub obecnie obowiązujące przepisy prawa krajowego są zgodne z wymogami wynikającymi z EMFA. Jest natomiast konieczne dokonanie zmian prawnych w zakresie:

- określenia zasad funkcjonowania i gwarancji niezależności krajowego organu regulacyjnego, tj. Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji,
- modyfikacji zasad niezależnego funkcjonowania dostawców usług medialnych realizujących misję publiczną (tj. spółek publicznej radiofonii i telewizji),
- określenia zasad wydatkowania środków publicznych na reklamę publiczną w mediach,
- określenia zasad kontroli koncentracji na rynku medialnym pod kątem wpływu na pluralizm mediów i niezależność redakcyjną,
- modyfikacji obowiązków informacyjnych mediów w zakresie struktury właścicielskiej oraz przychodów osiąganych ze środków publicznych,
- modyfikacji przepisów w zakresie pomiaru odbiorców,
- ograniczenia nadmiernych obciążeń regulacyjnych nakładanych na dostawców usług medialnych.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Projekt ustawy ma na celu wprowadzenie następujących zmian:

1) reformy Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, zwanej dalej „KRRiT”, i wprowadzenie dodatkowych gwarancji niezależności od podmiotów zewnętrznych

Zmiana wynika bezpośrednio z przepisu art. 7 EMFA – Krajowa władza lub organy administracyjne.

Obecna praktyka funkcjonowania KRRiT, pomimo konstytucyjnych i ustawowych gwarancji jej niezależności, wskazuje jednak, że są one często niewystarczające dla zapewnienia pełnej niezależności tego organu od podmiotów zewnętrznych, w tym polityki. Pomimo formalnej zgodności ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2022 r. poz. 1722, z późn. zm.) z przepisami dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) (Dz. Urz. UE L 95 z 15.04.2010 r., str. 1, z późn. zm.), zwanej dalej „AVMS”, jest konieczne wprowadzenie do ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji dalszych regulacji mających na celu zapewnienie pełnej niezależności organu regulacyjnego od wszelkiego rodzaju podmiotów zewnętrznych.

Sz szczególnie istotne jest jednak zapewnienie pluralistycznego, kompetentnego i niezależnego składu KRRiT. Proponuje się więc przywrócenie 9-osobowego składu KRRiT (powoływanego w proporcji przewidzianej w ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji przed 2005 r., tj. 4 członków powoływanych przez Sejm, 2 – przez Senat i 3 – przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej). Jednocześnie przywrócić należy mechanizm rotacyjności składu KRRiT – przy zachowaniu 6-letniej kadencji każdego członka KRRiT – co 2 lata powinna następować wymiana 1/3 składu KRRiT.

Ponadto proponuje się wprowadzenie bardziej szczegółowych przepisów dotyczących kompetencji kandydatów na członków KRRiT. Wymogi względem kandydatów powinny być nie mniejsze niż te, które ustawa z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji ustanawia dla członków organów mediów publicznych. Proponuje się więc w art. 7 ust. 1a ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji wprowadzenie wymogów związanych z wykształceniem, doświadczeniem zawodowym, niezależnością i apolitycznością. W celu zapewnienia niezależności członków KRRiT od organów, które ich powołują, ale także zapewnienia nadzoru społecznego nad procedurą wyboru członków KRRiT, proponuje się wprowadzenie wymogu, aby kandydaci posiadali rekomendacje od organizacji pozarządowych twórców, dziennikarzy i innych obejmujących swoją działalnością sektor medialny.

Proponuje się także zmodyfikowanie trybu odwoływania członków KRRiT. W tym zakresie rozważyć należy pozostawienie w ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji wyłącznie mechanizmu pozwalającego na odwołanie poszczególnych członków KRRiT w oparciu o przesłanki określone w ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (zmiany w zakresie przesłanek są dostosowane do nowych wymogów stawianych przed kandydatami na członków KRRiT). Proponuje się przy tym uchylenie regulacji przewidującej wygaśnięcie kadencji całej KRRiT w wypadku odrzucenia sprawozdania KRRiT przez Sejm i Senat, co bez wątpienia przyczyni się do zwiększenia niezależności od podmiotów zewnętrznych. Ocena polityczna działalności KRRiT przez Sejm, Senat i Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej nie będzie bowiem miała wpływu na jej funkcjonowanie. Jednocześnie w przypadkach skrajnych możliwe będzie odwołanie pojedynczych członków KRRiT, w celu zapewnienia działania organu w zgodzie z przepisami prawa.

W celu zapewnienia większej niezależności decyzji podejmowanych przez KRRiT proponuje się włączenie całego jej składu w procedury wydawania decyzji administracyjnych przez Przewodniczącego KRRiT. Proponuje się więc wprowadzenie wymogu, aby każda decyzja administracyjna wydawana przez Przewodniczącego KRRiT była oparta o wydaną uprzednio uchwałę KRRiT.

2) reorganizacji spółek publicznej radiofonii i telewizji przez wprowadzenie nowego sposobu wyłaniania organów spółek i zapewnienie im gwarancji niezależności

Zmiana wynika bezpośrednio z art. 5 EMFA – gwarancje niezależnego funkcjonowania dostawców publicznych usług medialnych.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji w skład władz mediów publicznych wchodziły rady programowe, rady nadzorcze i zarządy spółek publicznej radiofonii i telewizji. Ustawa z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji zawiera lakoniczne regulacje dotyczące powoływania i odwoływania poszczególnych władz i wskazuje, że zarządy (art. 27 ust. 3), rady nadzorcze (art. 28 ust. 1e) i rady programowe (art. 28a ust. 2) są powoływane i odwoływane przez Radę Mediów Narodowych, zwaną dalej „RMN”. Tymczasem zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 grudnia 2016 r. (sygn. K 13/16) ustawodawcy przysługuje co prawda swoboda w kształtowaniu organizacyjnego wymiaru działania radiofonii i telewizji, ustawodawca „nie może jednak normować tej sfery w taki sposób, który skutkować będzie pozbawieniem KRRiT kompetencji służących wykonywaniu jej konstytucyjnych zadań”. Wyrok ten w sposób jednoznaczny wskazuje więc, że powoływanie władz mediów publicznych wymaga udziału KRRiT, a całkowite wyłączenie KRRiT z procedury wyłaniania władz mediów publicznych narusza postanowienia Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W pierwszej kolejności proponuje się uchylenie ustawy z dnia 22 czerwca 2016 r. o Radzie Mediów Narodowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 692). Ustawowe kompetencje RMN naruszają konstytucyjne kompetencje KRRiT i nie spełniają wytycznych wynikających z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego. Regulacje ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji nie zawierają także gwarancji niezależności, które są wymagane przez EMFA względem organów regulacyjnych. Tym samym, kompetencje dotychczas przyznane RMN będą wykonywane – co do zasady – przez KRRiT, chyba iż zostało to

odmiennie uregulowane w projekcie ustawy. Należy jednak wskazać, iż wynikający z art. 29 ust. 1b ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji obowiązek zatwierdzania zmiany statutu przez RMN będzie obecnie wymagał zatwierdzenia wyłącznie przez właściciela (walne zgromadzenie), zgodnie z art. 430 § 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2024 r. poz. 18, z późn. zm.). Wynikający natomiast z obecnie obowiązującego art. 30 ust. 5 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji obowiązek zatwierdzania minimalnego udziału audycji tworzonych przez terenowe oddziały spółki w poszczególnych programach zostaje zniesiony. Ponadto proponuje się wprowadzenie następujących zasad powoływania organów mediów publicznych:

- zarządy w celu zapewnienia maksymalnej przejrzystości procedur, a także wyboru najlepszego kandydata po dokonaniu pełnej, rzetelnej oceny kompetencji i doświadczenia kandydatów, powoływane będą w dwustopniowym postępowaniu konkursowym: wybór kandydata na członka zarządu dokonywany będzie przez komisję konkursową, w której skład wchodzić będą wszyscy członkowie rady nadzorczej oraz przedstawiciele rady programowej. Następnie wybrany kandydat będzie powoływany przez KRRiT,
- rady nadzorcze będą powoływane przez KRRiT oraz podmiot uprawniony do wykonywania uprawnień, o którym mowa w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zasadach zarządzania mieniem państwowym (Dz. U. z 2024 r. poz. 125, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o zasadach zarządzania mieniem”,
- rady programowe będą powoływane przez KRRiT – projekt ustawy zakłada zmniejszenie liczebności rad programowych do 9 członków (w przypadku Telewizji Polskiej S.A. oraz Polskiego Radia S.A.) lub 5 członków (w przypadku spółek publicznej radiofonii regionalnej), powoływanych przez KRRiT w otwartych konkursach. Proponuje się także, aby część członków rad programowych (dwóch w przypadku TVP S.A. oraz Polskiego Radia S.A. oraz jeden w przypadku spółek publicznej radiofonii regionalnej) była powoływana spośród kandydatur zgłaszanych przez pracowników spółek,
- redaktor naczelny – w celu zagwarantowania większej niezależności redakcyjnej proponuje się oddzielenie pionu zarządczego od pionu redakcyjnego.

Należy przy tym wskazać, iż zmiana zasad organizacji i wyboru władz spółek publicznej radiofonii i telewizji nie powinna jednak prowadzić do większej zmiany czy redukcji zatrudnienia w spółkach publicznej radiofonii i telewizji. Przedstawione wyżej zmiany nie wprowadzają znaczącej modyfikacji w zakresie liczby członków organów, za wyjątkiem zmniejszenia liczby członków rady programowej. Proponowana zmiana nie doprowadzi więc do ograniczenia kosztów funkcjonowania organów spółek publicznej radiofonii. W przypadku Telewizji Polskiej S.A. możliwe jest uzyskanie pewnych oszczędności z uwagi na rezygnację z powoływania rad programowych w ramach oddziałów terenowych TVP. Ich kwota jest jednak trudna do oszacowania z uwagi na jednoczesną reorganizację organów spółki, tj. rady nadzorczej i rady programowej spółki.

3) modyfikacji systemu finansowania mediów publicznych

Zmiana wynika bezpośrednio z art. 5 ust. 3 EMFA – gwarancje niezależnego funkcjonowania dostawców publicznych usług medialnych

Obowiązujące regulacje ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji wskazują, że podstawowym źródłem finansowania mediów publicznych są opłaty abonamentowe. Są one pobierane na podstawie ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1689, z późn. zm.), zwanej „ustawą o opłatach abonamentowych”. Obecny system finansowania nadawców publicznych zawiera liczne wadliwe rozwiązania, niedostosowane do aktualnego stanu rozwoju technicznego (np. obowiązek rejestracji odbiornika przy braku skutecznych sankcji jego niedotrzymania), a ponadto nie gwarantuje stabilnej sytuacji finansowej tych nadawców.

Z uwagi na niesprawny system finansowania mediów publicznych kondycja finansowa jednostek publicznej radiofonii i telewizji zaczęła się w ostatnich latach pogarszać, co spowodowało, że ustawodawca sięgnął po tzw. mechanizm rekompensaty i zdecydował o przyznawaniu środków finansowych pokrywających ubytek spowodowany przez zwolnienia od opłat abonamentowych.

Obecny system finansowania mediów publicznych nie spełnia wymogów określonych w EMFA. Nie zapewnia on stabilnego finansowania działalności misyjnej mediów, w wysokości gwarantującej niezależne wykonywanie ustawowych obowiązków. W celu zapewnienia zgodności polskiego systemu prawnego z EMFA, jest więc konieczne przeprowadzenie gruntownej zmiany sposobu finansowania mediów publicznych w Polsce.

Proponuje się uchylenie ustawy o opłatach abonamentowych, a co za tym idzie likwidację obowiązku ponoszenia opłat abonamentowych przez gospodarstwa domowe oraz inne podmioty zobowiązane do ich uiszczenia.

Jako podstawowe źródło finansowania misji publicznej nadawców publicznych proponuje się budżet państwa, z którego środki przekazywane byłyby na cele związane z realizacją misji publicznej. W ostatnich latach dominującym źródłem finansowania tej misji była tzw. rekompensata przyznawana w formie skarbowych papierów wartościowych, *de facto* w formie wsparcia budżetowego. Rekompensata przyznawana spółkom publicznej radiofonii i telewizji od 2017 r. pełni funkcję zbliżoną do finansowania budżetowego – w szczególności, jeśli weźmie się pod uwagę różnicę kwotową w zakresie wpływów z różnych źródeł finansowania. Porównanie środków pochodzących z opłat abonamentowych oraz z rekompensaty pochodzącej z budżetu państwa prowadzi do konkluzji, że począwszy od 2018 r. faktycznie to budżet państwa ponosi główny koszt finansowania mediów publicznych w Polsce. Tak więc formalne wprowadzenie mechanizmu finansowania budżetowego stanowi jedynie potwierdzenie rzeczywistego stanu rzeczy.

Powyższy stan rzeczy ilustruje tabela przedstawiająca przychody wszystkich spółek publicznej radiofonii i telewizji z podziałem na poszczególne źródła finansowania za okres od 2016 do 2024 r.

	przychody z opłat abonamentowych	przychody z rekompensaty	przychody z dotacji z budżetu państwa	przychody z przekazów handlowych	przychody z innych źródeł	Koszt realizacji misji publicznej
2016	711 539 342,57	0,00	29 596 522,20	968 136 183,20	209 601 251,50	2 012 198 476,77
2017	704 210 461,33	299 696 469,60	19 983 563,60	895 634 823,88	212 848 111,94	2 078 357 229,21
2018	747 121 103,74	667 196 941,00	33 678 811,29	1 019 545 530,92	218 176 519,94	2 485 871 584,58
2019	653 863 176,10	1 252 622 604,77	45 733 197,95	972 925 058,46	234 586 154,73	2 871 072 260,68
2020	652 929 950,00	1 938 528 121,20	45 024 019,78	840 690 178,22	199 226 201,67	3 013 188 589,74
2021	655 565 316,00	1 947 891 612,34	59 842 557,08	920 213 166,35	252 945 826,70	3 603 380 487,83
2022	588 229 680,41	2 006 396 659,36	246 267 041,15	914 126 503,28	252 522 233,10	3 915 989 583,52
2023	629 278 234,11	2 700 634 883,80	230 837 960,64	971 023 107,74	360 340 911,95	4 231 357 381,85
2024	187 093 930,01	0,00	485 604 411,47	1 043 671 862,32	243 073 386,98	3 717 880 095,26

Mając na uwadze powyższe, należy wskazać, iż proponowany model finansowania budżetowego należy oprzeć o ustawowe mechanizmy, które zagwarantują stabilność finansowania publicznego. EMFA nakłada na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia, aby procedury finansowania dostawców publicznych usług medialnych opierały się na ustanowionych z wyprzedzeniem przejrzystych i obiektywnych kryteriach, które zagwarantują, że dostawcy publicznych usług medialnych będą dysponować odpowiednimi, stabilnymi i przewidywalnymi zasobami finansowymi, odpowiednimi dla realizacji ich misji publicznej i dla ich możliwości rozwoju w ramach tej misji.

W tym miejscu należy wskazać, iż wśród państw członkowskich UE znalazły się kraje, które zdecydowały się na wprowadzenie finansowania ze środków budżetowych i są to m. in. Francja, Litwa czy Hiszpania. Jako możliwe rozwiązania finansowania budżetowego należy wskazać:

- 1) coroczne przyznawanie określonej kwoty mediom publicznym w tzw. ustawie budżetowej- na wstępie należy jednak odrzucić to rozwiązanie, gdyż przyznawana ad hoc kwota, może ulec modyfikacji w toku debaty budżetowej nie będzie realizować określonego w art. 5 ust. 3 EMFA obowiązku ustanowienia przejrzystych i obiektywnych kryteriów, oraz wymogu przewidywalności i stabilności,
- 2) coroczne przyznawanie jednostkom publicznej radiofonii i telewizji kwoty w formie dotacji budżetowych- jest to możliwe już na podstawie obecnie obowiązujących przepisów o radiofonii i telewizji, niemniej z uwagi na to, że wysokość dotacji może być w różnym czasie zmieniana, taki sposób nie spełnia wymogów określonych w art. 5 ust. 3 EMFA
- 3) określenie w ustawie regulującej sposób finansowania mediów publicznych kwoty finansowania poprzez odniesienie się do wskaźnika, w oparciu o który będzie ona corocznie obliczana (takim wskaźnikiem może być np. PKB).
- 4) określenie wysokości kwoty w ustawie regulującej finansowanie mediów publicznych- rozwiązanie to jest praktykowane przy określaniu wysokości kwot danin publicznych.

Mając na uwadze powyższe, rekomendowanym rozwiązaniem może być przedstawione w punkcie 3 (oparcie kwoty o ustawowy wskaźnik) albo w punkcie 4. W projekcie ustawy przesądzono o wpisaniu sztywnej wysokości kwoty (nie mniejszej niż 2 500 000 000 zł.). Zabezpieczenie w ten sposób minimalnej kwoty jaką można przeznaczyć na media publiczne w danym roku pozwoli na uniknięcie dyskusji na jej wysokością w czasie debaty budżetowej, w wyniku, której mogłaby ona ulec obniżeniu gdyż takie rozwiązanie nie spełniałoby przewidzianego przez EMFA wymogu stabilności systemu.

Proponowana wysokość środków na realizację misji publicznej przez jednostki publicznej radiofonii i telewizji jest przy tym zbliżona do wysokości środków przekazywanych mediom publicznym w ostatnich latach w ramach opłat abonamentowych i rekompensat.

Środki finansowe przeznaczane na realizację misji publicznej będą przekazywane przez Ministra Finansów corocznie na rachunek zarządzany przez KRRiT. KRRiT będzie dokonywała podziału środków pomiędzy spółki publicznej radiofonii i telewizji na podstawie procedur określonych w przepisach ustawowych. Projektowane rozwiązania w tym zakresie oparte

są o obecne mechanizmy przekazywania środków, określone w przepisach ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji oraz ustawy o opłatach abonamentowych.

Projekt ustawy określa przy tym maksymalny limit wydatków na finansowanie misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji, przez spółki publicznej radiofonii i telewizji na lata 2027–2035. W pierwszym pełnym roku obowiązywania ustawy będzie on wynosił 2 500 000 000 zł.

Należy przy tym wskazać, iż kwota 2 500 000 000 zł przekazywana nadawcom publicznym stanowi absolutne minimum w zakresie finansowania publicznego spółek publicznej radiofonii i telewizji. Z danych EBU¹ wynika, iż wysokość finansowania ze środków publicznych mediów publicznych w Polsce jest bardzo niska w porównaniu z finansowaniem jakie zapewniają inne państwa UE. Analiza środków wydatkowanych na działalność misyjną przez nadawców publicznych w poszczególnych państwach europejskich wskazuje, że obecny poziom finansowania mediów publicznych w Polsce znajduje się znacznie poniżej średniej europejskiej, która wynosi 0,14–0,15% PKB. Należy wskazać, iż kwota 2,5 mld wynosi w przybliżeniu zaledwie 0,06% PKB. Analiza potrzeb finansowych mediów publicznych związanych z realizacją misji publicznej w 2024 r. wykazana w uzgodnionych z KRRiT kartach powinności wskazuje, że łączny koszt realizacji zadań misyjnych przez wszystkie spółki publicznej radiofonii i telewizji wynosi 3 859 mln zł, a zatem jest wyższa od proponowanej kwoty finansowania publicznego. Dlatego też konieczne jest pozostawienie w ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji innych źródeł finansowania jednostek publicznej radiofonii i telewizji. Oznacza to, że pomimo przyjęcia znacznej części finansowania mediów publicznych przez budżet państwa, w dalszym ciągu zostanie utrzymany tzw. mieszany system finansowania mediów publicznych, który jest co do zasady akceptowany przez KE oraz uważany za dopuszczalny przez orzecznictwo na gruncie TFUE i protokołu amsterdamskiego w kontekście zasad pomocy państwa². Warunkiem obowiązywania takiego systemu jest jednak zapewnienie mechanizmów zapobiegania tzw. nadmiernej rekompensacie, które w ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji zostały już określone w art. 31a. Mieszany model finansowania mediów publicznych dopuszcza obok finansowania budżetowego również finansowanie ze źródeł niepublicznych, w szczególności z udostępniania przestrzeni dla przekazów handlowych, z zastrzeżeniem pewnych ograniczeń (por. art. 16a ust. 7 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji), oraz z „obrotu prawami do audycji”³.

Jest to odmienna sytuacja niż np. w Hiszpanii, która również przewiduje system wsparcia budżetowego nadawców publicznych. Z uwagi jednak na to, iż w Hiszpanii media publiczne dysponują rocznie kwotą w wysokości ok. 1251 mln euro, która w przybliżeniu stanowi ok. 0,15% PKB tego kraju możliwa była niemal całkowita rezygnacja z reklam w telewizji publicznej.

Przepis art. 31 ust. 1 pkt 4 oraz art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji przyznaje również możliwość finansowania jednostek publicznej radiofonii i telewizji z innych źródeł, w tym dotacji budżetowych. Należy wskazać, że mogą to być przykładowo środki pochodzące z budżetu jednostek samorządu terytorialnego. Sytuację taką przewiduje chociażby art. 18 ust. 4 ustawy z dnia 6 stycznia 2005 r. o mniejszościach narodowych i etnicznych oraz o języku regionalnym (Dz.U. z 2017 r. poz. 823, z późn. zm.), zgodnie z którym z budżetu jednostki samorządu terytorialnego mogą być przekazywane środki organizacjom lub instytucjom, realizującym zadania służące ochronie, zachowaniu i rozwojowi tożsamości kulturowej mniejszości, co należy do zadań mediów publicznych. Jest to odrębne źródło przychodu od projektowanego stałego finansowania budżetowego. Niezależnie od powyższego, należy przy tym wskazać, że w zakresie sposobu finansowania mediów publicznych wśród rozważanych opcji były również następujące trzy inne warianty.

1. Wariant I. Składka audiowizualna pobierana wraz z podatkiem PIT od osób fizycznych i CIT od osób prawnych.

Propozycja opiera się na założeniu, że opłata audiowizualna byłaby pobierana co do zasady od podatników podatku PIT od osób fizycznych i CIT od osób prawnych. Należy bowiem wskazać, że dostęp do treści jest już w zasadzie powszechny: 94,7% gospodarstw domowych w Polsce posiada odbiornik telewizyjny; 81,2% – odbiornik radiowy; 70,1% – sprzęt komputerowy, a 96,9% – telefon komórkowy.

Zobowiązane do uiszczania składki audiowizualnej byłyby następujące podmioty:

- 1) podatnik podatku dochodowego od osób fizycznych;
- 2) podatnik zryczałtowanego podatku dochodowego od osób fizycznych;
- 3) podatnik podatku dochodowego od osób prawnych (przedsiębiorcy);
- 4) podatnik podatku tonażowego, z wyjątkiem przedsiębiorcy zagranicznego;
- 5) podatnik podatku okrętowego, z wyjątkiem przedsiębiorcy zagranicznego;
- 6) rolnik i pracujący z nim domownik objęty ubezpieczeniem społecznym rolników (KRUS);
- 7) jednostka sektora finansów publicznych, o której mowa w art. 9 pkt 3–14 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1530, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o finansach publicznych”.

Za najważniejsze zalety niniejszego rozwiązania należy uznać: faktyczną powszechność i równość ponoszenia opłaty, możliwość obniżenia wysokości opłaty, wykorzystanie istniejących już rozwiązań technicznych i wsparcie administracji skarbowej co pozwoliłoby na zmniejszenie kosztów związanych z obsługą nowej opłaty, pozytywne doświadczenia związane z funkcjonowaniem systemu w innych państwach członkowskich UE (np. w Szwecji, Finlandii), brak możliwości unikania opłaty dzięki zaangażowaniu administracji skarbowej.

² Art. 31 RTVU red. Piątek 2014, wyd. 1/Krzysztof Wojciechowski, tekst zamieszczony w systemie informacji prawniczej Legalis.

³ Ibidem

Należy przy tym wskazać na następujące wady: proponowane rozwiązanie spotkałoby się z dużym oporem społecznym z uwagi na fakt, iż składka pobierana byłaby z podatkiem (narracja, że pojawia się „nowy podatek”, „rząd podnosi podatki”). Rozwiązanie to komplikowałoby też system podatkowy – konieczna byłaby modyfikacja sposobu poboru podatków, tak aby część pobieranego podatku trafiała na wyodrębniony rachunek KRRiT, a także sposobu rozliczania podatków. Byłoby konieczne dostosowanie infrastruktury technicznej Ministerstwa Finansów do możliwości wprowadzenia składki, co wymagałoby czasu, podczas gdy EMFA zaczęnie obowiązywać bezpośrednio już od sierpnia 2025 r. Ponadto trudne do oszacowania są koszty poboru opłaty.

2. Wariant II. Opłata od gospodarstw domowych na wzór rozwiązań przyjętych w Niemczech

System opłat abonamentowych od gospodarstw domowych obowiązuje w Polsce od 2013 r. Z uwagi na postępującą cyfryzację usług oraz zmianę modelu odbierania treści audiowizualnych, Niemcy zdecydowały się na przejście z dotychczasowych opłat za odbiornik na system opłat pobieranych od lokalu (gospodarstwa domowego) na podstawie ewidencji płatników podatku od nieruchomości. W przypadku przedsiębiorców – są oni identyfikowani przez system ewidencji gospodarczej i w dalszym ciągu dokonują opłat za każdy posiadany odbiornik. Należy wskazać, że proponowane rozwiązanie jest niejako utrzymaniem obecnie obowiązującego w Polsce systemu finansowania mediów publicznych, z pewnymi jednak odstępstwami. Należy zwrócić uwagę na następujące wady takiego rozwiązania: system taki wymaga zbudowania jednolitej bazy danych gospodarstw domowych, której w chwili obecnej nie posiada żaden organ administracji publicznej. Zniesienie obowiązku rejestracji odbiornika wymaga bowiem zidentyfikowania podmiotów zobowiązanych do uiszczania opłat abonamentowych na podstawie konkretnych danych. Bez stworzenia takiej bazy danych nie będzie możliwości prowadzenia skutecznego poboru i egzekucji opłat. Baza danych może być stworzona w oparciu o istniejące dane publiczne lub stworzenie nowego mechanizmu rejestracji gospodarstw domowych. Oparcie systemu o gromadzone już dane publiczne wiązałoby się z koniecznością gruntownej reformy ewidencji podatników podatku od nieruchomości (obecnie ewidencje te są prowadzone przez gminy w nieustandaryzowany sposób) prowadzącej do stworzenia jednolitej bazy danych nieruchomości oraz płatników podatku w sposób scentralizowany. Ewentualnie jest możliwe nałożenie obowiązku składania przez gospodarstwa domowe deklaracji zbliżonych do wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi na podstawie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach – rozwiązanie to wymagałoby jednak powierzenia tych kompetencji wyspecjalizowanej jednostce (operatorowi systemu), co wiązałoby się z koniecznością wyposażenia jej w uprawnienia zbliżone do uprawnień administracji skarbowej. System rejestracji i weryfikacji poprawności danych wymagający zaangażowania powołanego w tym celu podmiotu na terenie całego kraju generowałby znaczące koszty. Podobnie jak mechanizm oparty o podatek PIT/CIT proponowane rozwiązanie spotkałoby się z niezadowolaniem społecznym. Czas wprowadzenia takiego rozwiązania w życie wyniósłby minimum 3 lata i konieczna byłaby całkowita reforma podatku od nieruchomości bądź stworzenie wyspecjalizowanego podmiotu, który stworzyłby bazę danych gospodarstw domowych w oparciu o nowy rejestr.

Wariant III. Finansowanie z podatku pochodzącego od przedsiębiorców działających na rynku medialnym.

Wariant ten został odrzucony na wstępnym etapie analiz, gdyż jego wprowadzenie wiązałoby się z istotną zmianą systemu pomocy publicznej, skutkującą koniecznością notyfikacji pomocy publicznej Komisji Europejskiej. Wiazałoby się to z wydłużeniem prac nad nowym systemem finansowania mediów publicznych o 2–3 lata.

4) określenia wydatkowania środków publicznych na tzw. reklamę państwową

Zmiana wyniku bezpośrednio z art. 6 w zw. z art. 25 EMFA – podział środków publicznych na reklamę państwową oraz umowy dostawy lub umowy o świadczenie usług.

Obecnie w polskim systemie prawnym brak jest regulacji prawnych w zakresie wydatkowania przez podmioty publiczne środków przeznaczanych na tzw. reklamę państwową.

W celu prawidłowego stosowania przepisów EMFA proponuje się wprowadzenie szerokiej definicji podmiotu publicznego, która obejmować będzie jednostki sektora finansów publicznych w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, państwowe osoby prawne w rozumieniu ustawy o zasadach zarządzania mieniem, spółki prawa handlowego, w których jednostki sektora finansów publicznych bezpośrednio lub pośrednio przez inny podmiot finansują je w ponad 50% lub posiadają ponad połowę udziałów albo akcji, lub sprawują nadzór nad organem zarządzającym, lub mają prawo do powoływania ponad połowy składu organu nadzorczego lub zarządzającego, a także spółki prawa handlowego tworzone przez jednostki samorządu terytorialnego.

W celu zapewnienia przejrzystych, proporcjonalnych i niedyskryminacyjnych procedur wydatkowania środków publicznych na rzecz podmiotów medialnych projektowane przepisy wprowadzają obowiązek ustanowienia przez podmioty publiczne regulaminów zamówień na reklamę państwową, umowy dostawy lub umowy o świadczenie usług nabywanych od dostawców usług medialnych (nadawców, podmiotów dostarczających usługi na żądanie), dostawców platform udostępniania wideo, wydawców prasy oraz dostawców platform internetowych. Regulaminy te będą musiały określać w szczególności procedury wyboru podmiotów, którym udzielane będą zamówienia, zawierać jasne kryteria wyboru podmiotów oraz przejrzyste reguły mające na celu dystrybucję środków publicznych szerokiej grupie podmiotów medialnych.

Zgodnie z projektowanymi przepisami podmioty publiczne będą musiały umieszczać regulaminy na swojej stronie internetowej a także w Biuletynie Informacji Publicznej. Powyższe ma zagwarantować przejrzystość procedur wyboru

i przyznawania środków publicznych. Dodatkowo projektowana ustawa będzie nakładała na podmioty publiczne obowiązek przedstawiania do publicznej wiadomości:

- nazwy podmiotów, od których zakupiono reklamę państwową, dostawy lub usługi,
- nazwy prawne grup kapitałowych, do których należą podmioty, od których zakupiono reklamę państwową, dostawy lub usługi,
- całkowitą roczną kwotę wydaną na reklamę państwową, umowy dostawy lub umowy o świadczenie usług,
- roczne kwoty wydane na reklamę państwową, umowy dostawy lub umowy o świadczenie usługi od poszczególnych mediów.

5) określenia procedur kontroli koncentracji przedsiębiorców pod kątem wpływu na pluralizm mediów i niezależność redakcyjną

Zmiana wyniku bezpośrednio z art. 22 w zw. z art. 23 EMFA dotyczącego oceny koncentracji na rynku mediów

Obowiązujący system oceny koncentracji w Polsce oparty jest na rozporządzeniu Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz. Urz. UE L 24 z 29.01.2004 r., str. 1, z późn. zm.). Rozporządzenie to określa zasady mające zastosowanie do koncentracji polegającej na powiązaniu ze sobą co najmniej dwóch przedsiębiorstw w drodze połączenia lub przejęcia. W art. 21 ust. 4 tego rozporządzenia wskazuje się, że państwa członkowskie mogą podejmować środki w celu ochrony uzasadnionych interesów innych niż te, które są brane pod uwagę w ww. rozporządzeniu oraz są zgodne z ogólnymi zasadami i innymi przepisami prawa wspólnotowego. Tym samym państwa członkowskie na podstawie ww. regulacji mogą tworzyć dodatkowe procedury mające na celu np. ocenę koncentracji pod kątem wpływu na pluralizm mediów. Regulacje zawarte w ustawie z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2025 r. poz. 794) są w pełni zgodne z powyższym rozporządzeniem. Brak jednak w przedmiotowej ustawie regulacji w zakresie oceny koncentracji, pod względem jej wpływu na pluralizm mediów i niezależność redakcyjną.

W odniesieniu do rynku medialnego polski system prawny przewiduje dwa modele kontroli koncentracji kapitałowej:

- kontrola antymonopolowa (Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej „Prezesem UOKiK”),
- kontrola regulacyjna (KRRiT).

Należy podkreślić, że systemy te nie są spójne i działają niezależnie od siebie, nie dając dostatecznych gwarancji zapewnienia pluralizmu mediów.

Kontrola antymonopolowa, którą sprawuje Prezes UOKiK, jest dokonywana na podstawie kryteriów określonych w ustawie z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, tj. głównie o kryterium wpływu koncentracji na konkurencję na rynku. Na podstawie obowiązujących regulacji żaden organ administracji publicznej nie bada jednak wpływu koncentracji na pluralizm mediów.

Mając na względzie ww. wymagania, projektowana ustawa zakłada wprowadzenie, do już istniejących procedur kontroli koncentracji przeprowadzanych przez Prezesa UOKiK, dodatkowego elementu w postaci oceny wpływu koncentracji na pluralizm mediów i niezależność redakcyjną, w przypadku gdy przeprowadzana koncentracja dotyczyć będzie chociażby jednego przedsiębiorcy działającego na rynku środków masowego przekazu. Projekt zakłada zatem wprowadzenie w ustawie z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów szczególnych zasad kontroli koncentracji, w której bierze udział co najmniej jeden przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą w zakresie środków masowego przekazu.

Proponuje się wprowadzenie w ustawie z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów definicji pojęcia rynku środków masowego przekazu. Definicja ta będzie obejmować następujące rodzaje działalności:

- dostarczanie usług medialnych w rozumieniu ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji,
- rozprowadzanie programów w rozumieniu ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji,
- dostarczanie platform udostępniania wideo w rozumieniu ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji,
- wydawanie lub dystrybucja dzienników lub czasopism w rozumieniu Prawa prasowego,
- dostarczanie platform internetowych w rozumieniu art. 3 lit i) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych oraz zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych, dalej jako: rozporządzenie 2022/2065).

Jednocześnie zachowane zostaną dotychczasowe zasady dotyczące kontroli koncentracji dokonywanej przez Prezesa UOKiK, z modyfikacją w przypadku koncentracji, gdy co najmniej jeden z podmiotów prowadzi działalność gospodarczą w zakresie środków masowego przekazu. W takiej sytuacji Prezes UOKiK, przy wydawaniu decyzji dotyczącej zgody, zgody warunkowej lub zakazu dokonania koncentracji, będzie zobowiązany wziąć pod uwagę wpływ takiej koncentracji na pluralizm mediów oraz niezależność redakcyjną podmiotów uczestniczących w koncentracji. Z uwagi, iż Prezes UOKiK nie posiada kompetencji w zakresie oceny wpływu koncentracji na pluralizm mediów oraz niezależność redakcyjną, będzie on zobowiązany wystąpić do KRRiT o wydanie opinii w przedmiocie oceny wpływu dokonywanej koncentracji na pluralizm mediów oraz niezależność redakcyjną podmiotów działających na rynku środków masowego przekazu. Prezes UOKiK, wydając decyzję w przedmiocie koncentracji, będzie musiał wziąć pod uwagę opinię KRRiT, a w przypadku nieuwzględnienia tej opinii będzie zobowiązany do wskazania przyczyn, dla których jej nie uwzględnił.

W przypadku koncentracji niepodlegających zgłoszeniu Prezesowi UOKiK (ze względu na nieprzekroczenie wysokości progu obrotowego) przedsiębiorcy dokonujący takiej koncentracji będą zobowiązani, na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji, do poinformowania z odpowiednim wyprzedzeniem KRRiT o zamiarze koncentracji.

Jako jeden z istotnych elementów służących zapewnianiu pluralizmu mediów należy wskazać okresowy monitoring stanu rynku medialnego pod kątem pluralizmu oferty oraz niezależności redakcyjnej podmiotów medialnych. Projektowana ustawa zakłada, iż KRRiT będzie zobowiązana do przeprowadzania raz na dwa lata okresowej oceny stanu pluralizmu mediów.

Celem okresowej oceny jest między innymi weryfikacja, czy obowiązujące przepisy prawa we właściwym stopniu zapewniają ochronę pluralizmu mediów. Stąd, w przypadku stwierdzenia zakłócenia pluralizmu mediów lub niezależności redakcyjnej podmiotów działających na rynku środków masowego przekazu, KRRiT będzie mogła wystąpić do ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego o podjęcie inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zwiększenie uprawnień regulacyjnych zapewniających pluralizm mediów.

6) doprecyzowanie obowiązków informacyjnych mediów w zakresie struktury właścicielskiej oraz przychodów osiągniętych ze środków publicznych

Zmiana wyniku bezpośrednio z art. 6 EMFA dotyczącego obowiązków dostawców usług medialnych.

Polskie regulacje prawne w dużej mierze spełniają wymogi określone przez EMFA, dotyczące zapewnienia przejrzystych i łatwo dostępnych informacji o strukturze właścicielskiej dostawców usług medialnych. Wskazać należy, iż ustawa z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji określa wymogi w zakresie obowiązków informacyjnych dla:

- 1) nadawców (art. 14a),
- 2) dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie (art. 47c),
- 3) dostawców platform udostępniania wideo (art. 47m).

Obowiązujące przepisy Prawa Prasowego, a w szczególności art. 27, który reguluje tzw. stopkę redakcyjną (*impressum*) nakładają pewne obowiązki informacyjne także na prasę

Projektowana ustawa zakłada nałożenie na wydawców prasy obowiązków analogicznych do nakładanych już obecnie obowiązków na nadawców i dostawców VOD w zakresie informowania o strukturze właścicielskiej.

Przepisy EMFA nakładają obowiązki informacyjne również w zakresie udostępniania informacji o całkowitej rocznej kwocie środków publicznych przydzielonych na reklamę państwową i całkowitej rocznej kwocie przychodów z reklam pochodzącej od organów lub podmiotów publicznych państw trzecich. W tym zakresie konieczna będzie nowelizacja regulacji dotyczących wszelkiego rodzaju podmiotów medialnych i zobowiązanie ich do publikowania szczegółowych informacji w zakresie określonym w art. 6 ust. 1 lit. d) EMFA, w sposób analogiczny do publikowanych informacji o strukturze właścicielskiej. Informacje dotyczące przychodów z reklamy publicznej powinny być publikowane raz w roku – do końca marca roku następującego po roku objętym informacją.

KRRiT, jako organ regulacyjny rynku medialnego w Polsce, zostanie zobowiązana na podstawie projektowanych przepisów do prowadzenia dostępnej dla wszystkich odbiorców bazy danych, zawierającej informacje dotyczące własności mediów, a także wysokości środków publicznych przydzielonych im na reklamę państwową oraz przychodów z reklam od organów lub podmiotów publicznych państw trzecich. Wszelkie podmioty zobowiązane do informowania odbiorców o strukturze właścicielskiej (tj. nadawcy, podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie, dostawcy platform udostępniania wideo oraz wydawcy prasy) będą zobligowani nie tylko do udostępniania danych informacyjnych odbiorcom swoich usług, ale również do przekazywania aktualnych danych KRRiT za pośrednictwem elektronicznego formularza udostępnianego bezpłatnie wszystkim dostawcom usług. Wprowadzenie takiej bazy danych nie stanowi ograniczenia swobody prowadzenia działalności gospodarczej. Nowy obowiązek będzie miał charakter czysto informacyjny. Projektowana ustawa w żaden sposób nie będzie uzależniała możliwości prowadzenia działalności od jego spełnienia, co jest szczególnie istotne w zakresie działalności prasowej.

Baza danych zawierająca wszelkie dane dotyczące struktury właścicielskiej dostawców mediów będzie stanowiła szeroką bazę wiedzy dla odbiorców i jest niezwykle istotna w kontekście konieczności ochrony pluralizmu mediów – odbiorcy mediów będą mogli bowiem w łatwy sposób sprawdzić powiązania między poszczególnymi dostawcami mediów, a także zapoznać się z informacją, w jakim stopniu są oni finansowani ze środków publicznych. W celu zapewnienia większej przejrzystości i transparentności proponuje się także, aby do bazy danych była przekazywana informacja podmiotów publicznych o wydatkach na reklamę państwową i inne usługi nabywane od mediów.

7) modyfikację przepisów w zakresie pomiaru odbiorców

Zmiana wyniku bezpośrednio z art. 24 EMFA- pomiar odbiorców.

W przepisach polskich ustaw brak jest regulacji dotyczących pomiaru odbiorców. Pewne obowiązki w zakresie tej materii ustawodawca nakłada jednak na KRRiT. Zgodnie z art. 6 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji do zadań KRRiT należy: „organizowanie badań treści i odbioru usług medialnych oraz platform udostępniania wideo”. Z uwagi na to, że celem EMFA jest umożliwienie prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie prowadzeniu pomiaru odbiorców licznym podmiotom, nie ma konieczności wyodrębniania prowadzenia Krajowego Instytutu Mediów w ramach

zadań KRRiT. Jak zostało wskazane poniżej, rola regulatora powinna raczej sprowadzać się do zachęcania do wspierania inicjatyw samoregulacyjnych w tym zakresie podmiotów już działających na rynku.

Motyw 71 EMFA podkreśla rolę samoregulacji w tym zakresie, stanowiąc, że: „*Kodeksy postępowania opracowane przez dostawców systemów pomiaru odbiorców albo przez reprezentujące ich organizacje lub stowarzyszenia, wspólnie z dostawcami usług medialnych i dostawcami platform internetowych, jak również z reprezentującymi ich organizacjami i innymi istotnymi stronami, mogą przyczyniać się do skutecznego stosowania niniejszego rozporządzenia, należy zatem zachęcać do tworzenia takich kodeksów*”. Mając na uwadze powyższe, w projekcie ustawy przewiduje się dodanie w ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji art. 3b, zgodnie z którym KRRiT we współpracy z dostawcami usług medialnych, dostawcami platform udostępnienia wideo, platform internetowych, ich organizacjami przedstawicielskimi i wszelkimi innymi zainteresowanymi stronami będzie inicjować i wspierać dostawców systemów pomiaru odbiorców do tworzenia, przystępowania i przestrzegania kodeksów postępowania dotyczących zasad systemów pomiaru odbiorców. Jednocześnie, w ww. przepisie zostało doprecyzowane, że kodeksy te mają: 1) zawierać wyraźnie i jednoznacznie określone cele, a w szczególności przewidywać, żeby metody stosowane w systemach pomiaru odbiorców były zgodne z zasadami przejrzystości, bezstronności, inkluzywności, proporcjonalności, niedyskryminacji, porównywalności i weryfikowalności; 2) zawierać rozwiązania służące skutecznemu egzekwowaniu ich postanowień, w tym niezależne i przejrzyste audyty, a także skuteczne i proporcjonalne sankcje za ich nieprzestrzeganie.

Przepisy EMFA w kwestii badania pomiaru odbiorców wskazują na rolę regulatora, która powinna raczej ograniczać się do wspierania, zachęcania czy inicjowania działań samoregulacyjnych we współpracy z dostawcami pomiarów odbiorców i innych podmiotów niż do samego „organizowania” takich badań. Mając na uwadze powyższe, zakłada się zmianę brzmienia art. 6 ust. 2 pkt 5 na: „*inicjowanie i wspieranie samoregulacji w zakresie badań treści i pomiaru odbiorców usług medialnych*”.

8) ograniczenia obowiązku uzyskania koncesji wyłącznie do programów rozpowszechnianych drogą naziemną oraz wprowadzenie obowiązku uzyskania zezwolenia na rozpowszechnianie programów drogą kablową, satelitarną oraz w systemie teleinformatycznym.

Zmiana wyniku z art. 21 EMFA dotyczącego środków krajowych mających na wpływ na dostawców usług medialnych.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji zasadą jest konieczność uzyskania koncesji na rozpowszechnianie programów radiowych i telewizyjnych. Ustawa przewiduje wyjątki jedynie dla programów rozpowszechnianych przez jednostki publicznej radiofonii i telewizji oraz programów rozpowszechnianych wyłącznie w systemach teleinformatycznych.

Analiza obowiązujących regulacji wskazuje, że obowiązki nałożone na podmioty, które chcą uzyskać koncesję na rozpowszechnianie programów drogą satelitarną lub kablową są nadmierne.

Projekt ustawy zakłada znaczącą modyfikację zasad rozpowszechniania programów telewizyjnych i radiowych. Proponuje się, aby obowiązek uzyskania koncesji na rozpowszechnianie programów dotyczył wyłącznie programów rozpowszechnianych w sposób rozsiewczy naziemny. Wyłącznie do rozpowszechniania tych właśnie programów nadawcy korzystają z krajowych zasobów częstotliwości, które są dobrem rzadkim – a więc tylko wobec nich uzasadnione jest utrzymanie bardziej sformalizowanej i mającej charakter konkursu ofert procedury koncesyjnej. Proponuje się przy tym utrzymanie obecnej reguły, zgodnie z którą programy publicznej radiofonii i telewizji nie wymagają koncesji niezależnie od sposobu rozpowszechniania – możliwość rozpowszechniania programu przez nadawcę publicznego jest uzależniona od objęcia danego programu kartą powinności danego nadawcy.

Rozpowszechnianie programów telewizyjnych w każdy inny sposób będzie wymagało uzyskania zezwolenia. Zezwolenie zastąpi zarówno koncesję na rozpowszechnianie programów drogą kablową i satelitarną, jak również wpis do rejestru programów rozpowszechnianych wyłącznie w systemach teleinformatycznych. Zezwolenie, podobnie jak koncesja i wpis do rejestru, będzie wydawane na okres 10 lat. O uzyskanie zezwolenia będzie mogła się ubiegać ta sama kategoria podmiotów, która może obecnie uzyskać koncesję – w tym zakresie zastosowanie będzie miał art. 35 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji.

Procedura udzielania zezwolenia będzie przy tym dużo bardziej uproszczona niż obecna procedura koncesyjna. Przy ocenie możliwości rozpowszechniania programów innymi sposobami niż naziemnie nie ma np. konieczności weryfikowania, czy wnioskodawca ma możliwość dokonania koniecznych inwestycji i finansowania programu, a także oceny szczegółowych propozycji dotyczących programu. W konsekwencji zezwolenia dla tych kategorii programów nie będą zawierać ani ściśle określonych warunków programowych, ani szczegółowych zapisów dotyczących technicznych sposobów rozpowszechniania. Wysokość opłaty za zezwolenia została utrzymana na tej samej wysokości, na której była do tej pory dla koncesji (w przypadku rozpowszechniania w sposób satelitarny oraz w sposób inny niż satelitarny) i wpisu do rejestru (w przypadku programów rozpowszechnianych wyłącznie w systemach teleinformatycznych). Kwoty, które będą podlegały waloryzacji (jak było do tej pory), zostały wskazane w projekcie.

W przypadku programów rozpowszechnianych wyłącznie w systemie teleinformatycznym należy wskazać, iż *ratio legis* proponowanej zmiany było ujednolicenie zasad dla wszystkich programów rozpowszechnianych w sposób naziemny, z uwagi na zasadę neutralności technologicznej. Ponadto należy wskazać, że procedura wydawania zezwolenia jest znacznie mniej skomplikowana i sformalizowana niż procedura przyznania koncesji, a przy utrzymaniu opłat w tej samej wysokości

przyczyni się usprawnienia i lepszemu nadzorowi regulatora nad programami rozpowszechnianymi wyłącznie w systemach teleinformatycznych. Należy wskazać, iż w Sprawozdaniu KRRiT z działalności w 2024 r. wskazano, iż często niezbędna jest dodatkowa weryfikacja podmiotów rozpowszechniających programy telewizyjne wyłącznie w systemie teleinformatycznym. W 2024 r. do nadawców teleinformatycznych wysłano 202 wezwania o nadesłanie wyjaśnień w sprawie aktualności wpisu do rejestru, na które wpłynęło 138 odpowiedzi. Na podstawie przeprowadzonej weryfikacji, Przewodniczący KRRiT wydał 24 postanowienia o wykreśleniu programów telewizyjnych z wykazu, głównie na wniosek tych podmiotów ze względu na fakt zaprzestania świadczenia przez nich działalności nadawczej. Dotyczyło to również rozpowszechniania programów telewizyjnych wyłącznie w Internecie. Przeprowadzona kontrola wykazała, że niektóre z tych podmiotów świadczą usługi VOD, zamiast rozpowszechniania programu.

Należy przy tym wskazać, iż zostanie utrzymany dotychczasowy obowiązek wynikający z art. 47ca ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji, polegający na obowiązku dokonania zgłoszenia o wpis do wykazu prowadzonego przez Przewodniczącego KRRiT dla podmiotów dostarczających audiowizualną usługę medialną na żądanie, a także dla dostawców platform udostępniania video (art. 47n tej ustawy). Projekt ustawy przewiduje przepisy przejściowe wobec podmiotów, których sytuacja prawna ulegnie zmianie na skutek nowelizacji ustawy. Zgodnie z przepisami przejściowymi, Przewodniczący KRRiT, w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, udziela zezwolenia na rozpowszechnianie programu w sposób inny niż rozsyłany naziemny każdemu nadawcy, który w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy rozpowszechnia program w sposób inny niż rozsyłany naziemny na podstawie:

- 1) koncesji, lub
- 2) wpisu do rejestru, o którym mowa w art. 41 ust. 1 pkt 2 obecnie obowiązującej ustawy. Zezwolenia udziela się na okres, jaki pozostał do czasu wygaśnięcia koncesji udzielonej danemu nadawcy.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

1. Powoływanie władz mediów publicznych

Belgia (Flandria) – Rada Dyrektorów Vlaamse Radio- en Televisieomroep (VRT) składa się z co najmniej dwunastu lecz nie więcej niż piętnastu członków, z których 12 jest mianowanych przez rząd flamandzki, przy uwzględnieniu proporcjonalnej reprezentacji partii politycznych w parlamencie flamandzkim. Mianowani przez rząd członkowie mogą dodatkowo doprosić do Rady, na podstawie udokumentowanej wiedzy specjalistycznej w zakresie polityki medialnej lub polityki zarządzania, maksymalnie trzech dodatkowych dyrektorów. Funkcja członka Rady nie może być łączona ze sprawowaniem urzędu w rządzie, samorządzie ani mandatu w parlamencie lokalnym lub europejskim. W ramach struktur VRT jest przewidziane też walne zgromadzenie, w którego kompetencjach leży, zgodnie z postanowieniami kodeksu spółki, zwalnianie z obowiązków dyrektorów i audytorów oraz dyrektora zarządzającego.

Rząd flamandzki wyznacza też przedstawiciela społeczności, który jest odpowiedzialny za zapewnienie, że VRT prowadzi swoją działalność zgodnie z przepisami prawa, aktami legislacyjnymi i koncesją.

Istnieje jedna procedura, w której publiczność jest zaangażowana pośrednio, czyli doradztwo Rady Sektorowej w kwestii koncesji dla VRT i opiera się na badaniu interesariuszy i odbiorców, które analizuje postrzeganie roli VRT przez odbiorców. Zazwyczaj nie jest jednak ono faktycznie brane pod uwagę w procesie decyzyjnym. Rada Sektorowa została powołana ze względu na dyrektywę europejską w sprawie pomocy państwa dla radiofonii i telewizji, w której stwierdzono, że rola mediów publicznych musi być aktywnie omawiana i definiowana we współpracy z panelem interesariuszy.

Czechy – Rada Czeskiej Telewizji składa się z 15 członków. Członkowie Rady są wybierani i odwoływani przez izbę poselską Parlamentu Republiki Czeskiej w taki sposób, aby reprezentowała wszystkie istotne politycznie, społecznie i kulturowo nurty opinii. Propozycje kandydatów na członków Rady są przedkładane przez organizacje i stowarzyszenia regionalne, społeczne, związkowe, religijne, kulturalne, edukacyjne, naukowe, ekologiczne i mniejszości narodowych zgodnie z uchwałą izby poselskiej. Wybierani na 6-letnią kadencję członkowie podczas wykonywania obowiązków w Radzie nie mogą łączyć mandatu poselskiego ani senatorskiego, pełnić istotnej funkcji w administracji publicznej ani zajmować żadnego stanowiska w partiach politycznych, ruchach politycznych lub stowarzyszeniach obywatelskich, działać w ich imieniu lub na ich korzyść lub na korzyść innych interesów grupowych. Nie mogą też angażować się w działalność innych mediów ani zajmować innego stanowiska ani osiągać żadnych dochodów poza wynikającymi z prawa autorskiego w czeskiej telewizji. Nie mogą też prowadzić interesów handlowych, które mogłyby stwarzać wątpliwości co do niezależności lub bezstronności podejmowanych decyzji.

Ciałem doradczym mającym reprezentować interesy widzów w strukturach zarządzających jest działająca od 2018 r. Rada Widzów, w skład której wchodzi przedstawiciele instytucji kultury i nauki, kościoły i organizacje ekumeniczne, organizacje pozarządowe i forum darczyńców. Zadaniem Rady Widzów jest przedstawianie potrzeb obywateli i zainteresowań poszczególnych grup odbiorców, a także wzmacnianie kontaktu z opinią publiczną, ale jej realny wpływ na kształt mediów publicznych jest określany jako niski.

Finlandia – organem, którego zadaniem jest nadzorowanie realizacji zadań związanych z programami usług publicznych oraz nadzorowaniem ogólnej działalności programowej i wydawniczej nadawców publicznych, jest rada nadzorcza składająca się z 21 członków, którzy są wybierani podczas każdej pierwszej sesji kolejnej kadencji parlamentu spośród osób posiadających wiedzę z zakresu nauki, sztuki, kultury, biznesu i gospodarki oraz reprezentujących różne środowiska społeczne i językowe. W przepisach brak jest zapisów ograniczających powoływanie przedstawicieli partii politycznych na najwyższe stanowiska kierownicze i członków organów nadzorczych – co w praktyce oznacza, że zasadniczo wszyscy są członkami parlamentu, tj. przedstawicielami partii politycznych. Rada działa według obowiązujących ją procedur

i podejmuje decyzje na podstawie konsultacji z zainteresowanymi stronami i niezależnymi ekspertami zewnętrznymi. Jedyne zapisy dotyczące niezależności, bezstronności i rzetelności dotyczą etyki dziennikarskiej. Rada nadzorcza wybiera osoby wchodzące w skład organów wykonawczych mediów publicznych.

Francja – obecnie publiczne media francuskie są w okresie transformacji. W maju 2024 r. francuski rząd wprowadził ustawę o fuzji administracyjnej i wprowadzeniu instytucji francuskiego publicznego systemu medialnego do nowej unitarnej organizacji France Médias. Oficjalnie nowa instytucja ma zacząć działać 1 stycznia 2026 r. Dyrektor generalny France Médias będzie nominowany przez organ regulacyjny ds. mediów i telekomunikacji ARCOM na okres pięciu lat w drodze przejrzystego, otwartego i niedyskryminującego procesu.

Włochy – Rada Dyrektorów RAI-Radiotelevisione Italiana S.p.a. składa się z siedmiu członków i jest organem zarządczym spółki, który pełni również funkcje kontrolne i gwarancyjne w zakresie prawidłowego wypełniania celów i obowiązków powszechnej publicznej usługi radiowej i telewizyjnej. Członkiem Rady może zostać osoba spełniająca warunki stawiane sędziom Sądu Konstytucyjnego (Corte Costituzionale), określone w Konstytucji Włoch. Członkowie Rady są wybierani spośród osób cieszących się powszechnym autorytetem i faktyczną bezstronnością. Muszą także wyróżniać się kompetencjami zawodowymi w działalności gospodarczej, naukowej, prawnej, humanistycznej w zakresie kultury lub komunikacji społecznej i posiadać doświadczenie w zarządzaniu. Kadencja członków Rady Dyrektorów trwa trzy lata, a członkowie mogą zostać wybrani ponownie tylko jeden raz.

Członkowie Rady Dyrektorów są wyłaniany wg następującego schematu:

- czterech wskazanych przez parlament,
- dwóch mianowanych przez Radę Ministrów,
- jeden wyznaczony przez zgromadzenie pracowników RAI-Radiotelevisione Italiana S.p.a.

Skład Rady Dyrektorów ma być zrównoważony, uwzględniać parytet płci i zachowywać proporcje w sferze kompetencji zawodowych udokumentowanych doświadczeniem w dziedzinie prawa, finansów, przemysłu i kultury. Ustawa nie dopuszcza łączenia stanowiska członka Rady z pełnieniem funkcji politycznych: ministra, wiceministra ani podsekretarza stanu w trakcie pełnienia mandatu oraz 12 miesięcy bezpośrednio przed wyborem, wprowadza też zakaz pełnienia funkcji w konkurencyjnych spółkach oraz – jeśli są pracownikami RAI – możliwości świadczenia dotychczasowej pracy i pobierania wynagrodzenia przez czas trwania mandatu.

2. Finansowanie mediów publicznych

Poziom finansowania publicznego mediów publicznych w Europie:

Kraj	PKB za 2022 r. w PLN	Finansowanie publiczne w PLN w 2022 r	Finansowanie publiczne jako % PKB
Chorwacja	319 386 120 000	760 355 787	0,24%
Niemcy	18 208 577 400 000	40 859 363 082	0,22%
Finlandia	1 262 378 100 000	2 373 633 636	0,19%
Słowenia	267 909 642 000	487 578 207	0,18%
Węgry	789 543 900 000	1 355 076 528	0,17%
Wielka Brytania	13 779 102 300 000	22 909 895 283	0,17%
Szwajcaria	3 648 852 600 000	5 846 251 584	0,16%
Austria	2 100 989 700 000	3 107 977 128	0,15%
Hiszpania	6 325 272 600 000	9 254 518 395	0,15%
Szwecja	2 636 273 700 000	3 783 359 418	0,14%
Islandia	125 167 242 000	167 509 806	0,13%
Cypr	130 475 475 000	166 947 378	0,13%
Dania	1 784 280 000 000	2 201 811 882	0,12%
Francja	12 396 285 300 000	15 052 635 516	0,12%
Estonia	169 952 670 000	203 458 329	0,12%
Słowacja	512 980 500 000	592 845 981	0,12%
Czechy	1 298 063 700 000	1 477 592 094	0,11%
Belgia	2 600 588 100 000	2 908 643 271	0,11%
Norwegia	2 582 745 300 000	2 807 828 052	0,11%
Łotwa	182 576 451 000	189 397 629	0,10%
Włochy	9 144 435 000 000	8 737 787 670	0,10%
Grecja	972 432 600 000	893 932 437	0,09%
Polska	3 078 300 000 000	2 637 506 106	0,09%
Bułgaria	403 024 245 000	341 018 844	0,08%
Litwa	316 575 879 000	258 763 749	0,08%
Holandia	4 500 846 300 000	3 483 491 556	0,08%
Portugalia	1 137 478 500 000	867 404 583	0,08%
Rumunia	1 342 670 700 000	764 433 390	0,06%

Irlandia	2 377 553 100 000	1 108 873 671	0,05%
Malta	80 872 491 000	28 355 745	0,04%
Luxemburg	364 171 548 000	34 823 667	0,01%
RAZEM	94 839 761 163 000	135 663 070 404	0,14%

Francja – podstawowym źródłem finansowania mediów publicznych od 2022 r. jest budżet państwa. Wcześniej media publiczne finansowane były z podatku audiowizualnego uiszczanego przez gospodarstwa domowe. Media publiczne we Francji są finansowane z dotacji budżetowej.

Niemcy – nadawcy publiczni są finansowani z opłat abonamentowych pobieranych od gospodarstw domowych i przedsiębiorców, niezależnie od posiadania odbiornika.

Belgia – od 2001 r. nie ma abonamentu radiowo-telewizyjnego, a media publiczne są finansowane bezpośrednio z budżetów wspólnot wchodzących w skład federacji.

Hiszpania – podstawowym źródłem finansowania mediów publicznych jest budżet państwa.. Należy przy tym wskazać, iż system finansowania budżetowego jest bardzo zbliżony do proponowanego w projekcie niniejszej ustawy. Gruntowną reformę mediów publicznych w Hiszpanii przeprowadzono w latach 2009-2010. Zgodnie z art. 2 i 3 ustawy z dnia 28 sierpnia 2009 r. o finansowaniu Radia i Telewizji Hiszpańskiej (Ley 8/2009, de 28 de agosto, de financiación de la Corporación de Radio y Televisión Española) źródłem finansowania RTVE jest na pierwszym miejscu tzw. rekompensata za wypełnianie obowiązków służby publicznej zapisanych w budżecie państwa, a które są określone w ustawie 17/2006 z dnia 5 czerwca o państwowym radiu i telewizji. Ponadto, przychodami RTVE są jeszcze m.in. kwota z tytułu podatku od rezerwy częstotliwości radiowych, czy wkłady od dostawców platform streamingowych. W ustawie o finansowaniu radia i telewizji wpisano wprost, że w latach 2010-2011 łączne przychody Korporacji RTVE ze wszystkich pozycji nie przekroczą kwoty 1,2 mld euro. Kwota ta stanowiła także limit wydatków w każdym roku obrotowym. Ponadto, ustanowiono, że w latach 2012-2014 wzrost, w stosownych przypadkach, nie będzie przekraczał 1% rocznie. Następnie wskazano, że począwszy od roku obrotowego 2014 wzrost, w stosownych przypadkach, będzie dostosowany do prognozy wzrostu ogólnego wskaźnika cen konsumpcyjnych. **Finlandia** – działalność misyjna mediów publicznych jest finansowana ze specjalnego podatku pobieranego na ten cel od wszystkich podatników łącznie z podatkiem dochodowym.

3. Reklama państwowa

Austria – obowiązuje federalna ustawa o transparentności przy współpracy mediów oraz o zleceniach reklamowych i finansowaniu właścicieli mediów periodycznych.

Zgodnie z tą ustawą władze federalne, władze lokalne (na szczeblu prowincji i miast ponad 10 tys. mieszkańców) oraz spółki kontrolowane przez te władze są zobowiązane do publicznego udostępniania informacji o zamówieniach dotyczących reklam i ogłoszeń w telewizji, radiu, prasie, usługach społeczeństwa informacyjnego oraz w miejscach publicznych.

Bardziej szczegółowe obowiązki informacyjne dotyczą kampanii medialnych, których koszt przekracza 150 tys. euro oraz 1 mln euro. W tych przypadkach należy dodatkowo ujawniać informacje dotyczące szczegółów takich kampanii, w tym m.in. ich celowości, osiągniętych rezultatów, podmiotów zaangażowanych w ich realizację itd.

Niewypełnianie wymogów udostępniania informacji jest zagrożone karą administracyjnymi grzywny w wysokości do 50 tys. euro, a w przypadku kolejnych naruszeń – do 100 tys. euro.

Hiszpania – zasady dotyczące reklamy instytucjonalnej są uregulowane w ustawie z dnia 29 grudnia 2005 r. o reklamie i komunikacji instytucjonalnej. Określa ona ogólne przesłanki prowadzenia tego rodzaju komunikacji oraz zobowiązuje rząd do publikowania corocznych raportów o wydatkach poniesionych z tego tytułu, jednak bez wskazywania, które media otrzymały środki. Na szczeblu regionalnym zasady dotyczące reklamy instytucjonalnej uregulowały niektóre obszary autonomiczne.

Francja – nie wprowadzono regulacji dotyczących publikowania informacji o środkach publicznych na reklamę. Co prawda ustawa o zapobieganiu korupcji i przejrzystości życia gospodarczego i procedur publicznych ustanawia m.in. ogólne warunki dotyczące sprzedaży przestrzeni reklamowej przez pośredników, ale nie przewiduje obowiązku publikowania informacji w tym zakresie przez podmioty publiczne.

W konsultacjach publicznych przeprowadzonych przez Komisję Europejską na początku 2022 r. duża część respondentów z Austrii, Czech, Francji i Hiszpanii podnosiła problem braku transparentności w tym zakresie. W przypadku Austrii, Czech i Hiszpanii zwraca na to również uwagę Komisja Europejska w corocznym sprawozdaniu na temat praworządności. Ocena ta jest więc niezależna od obowiązywania w danym kraju szczegółowych regulacji w tej sferze. Przykładowo, w odniesieniu do Austrii i Hiszpanii, Komisja zauważa, że obowiązki w zakresie publikowania informacji o środkach publicznych wydatkowanych na reklamy do tej pory nie przyczyniły się do bardziej sprawiedliwego ich dystrybuowania. W dalszym ciągu są one w znacznym stopniu kierowane do mediów przychylnych rządowi.

4. Kontrola koncentracji przedsiębiorców pod kątem wpływu na pluralizm mediów i niezależność redakcyjną

Austria – przepisy federalnej ustawy przeciwko kartelom i innym ograniczeniom konkurencji zawierają przepisy stosowane w przypadku fuzji podmiotów medialnych. Dotyczy to fuzji (połączenia lub przekształcenia) spółek lub innych przedsiębiorców, w której uczestniczą co najmniej dwa podmioty należące do jednej z poniższych kategorii:

- dostawca usług medialnych (słownych, dźwiękowych albo audiowizualnych) albo dostawca treści na potrzeby takich usług,
- spółka wspierająca media (wydawca, drukarnia, agencja reklamowa, dystrybutor lub wypożyczalnia filmów),

- spółka kontrolująca, bezpośrednio albo pośrednio, co najmniej 25% kapitału w jednym z podmiotów wymienionych wyżej, albo w której uczestniczy jeden taki podmiot i co najmniej jeden inny, w którym jeden z podmiotów wymienionych w pkt 1–3 kontroluje, bezpośrednio albo pośrednio, co najmniej 25% kapitału (§ 8).

W terminie 4 tygodni od zgłoszenia Federalny Urząd ds. Konkurencji może wnieść do sądu antymonopolowego o zbadanie fuzji. Sąd ten może zakazać fuzji, jeżeli miałyby ona doprowadzić do:

- powstania albo umocnienia pozycji dominującej na rynku albo
- utrudnienia skutecznej konkurencji w inny sposób albo
- ograniczenia różnorodności na rynku medialnym, rozumianej jako zapewnienie różnorodności opinii przez niepowiązane ze sobą podmioty medialne (dotyczy fuzji podmiotów medialnych – § 13).

W toku postępowania przed sądem antymonopolowym należy umożliwić zajęcie stanowiska przez krajowego regulatora rynku mediów Kommunikationsbehörde Austria (KommAustria). Opinia ta dotyczy wpływu fuzji na różnorodność na rynku medialnym i nie jest dla sądu wiążąca.

Czechy – nie ma ograniczeń co do możliwości połączenia się nadawcy radiowego i telewizyjnego. Taka fuzja wymaga jedynie zgłoszenia krajowemu regulatorowi (Rada pro rozhlasové a televizní vysílání) jeżeli w jej wyniku jeden nadawca uzyska „znaczący wpływ” na innego. Uzyskanie takiego wpływu ma miejsce w razie kontrolowania w drugiej spółce, bezpośrednio lub pośrednio, kapitału lub liczby głosów przekraczających 34% oraz możliwości decydowania o większości pracowników i wpływania na decyzje podejmowane przez zarząd.

Brak jest ponadto regulacji dotyczących koncentracji obejmującej różne rodzaje mediów.

Francja – kontrola koncentracji dokonywana jest przez Urząd ds. Konkurencji. (l'Autorité de la concurrence). Zgodnie z Kodeksem handlowym, ocenie podlega transakcja, co do której spełnione zostaną łącznie następujące przesłanki:

- łączne przychody netto na całym świecie wszystkich podmiotów uczestniczących w procesie koncentracji przekraczają 150 mln euro,
- łączne przychody netto we Francji co najmniej dwóch podmiotów uczestniczących w procesie koncentracji przekraczają 50 mln euro,
- transakcja pozostaje poza zakresem rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw).

Jeżeli Urząd uzna, że transakcja może doprowadzić do ograniczenia konkurencji, przeprowadza tzw. pogłębioną analizę. Jeżeli transakcja dotyczy, bezpośrednio albo pośrednio, nadawcy albo dystrybutora programów radiowych lub telewizyjnych, przed wydaniem decyzji Urząd jest zobowiązany zasięgnąć opinii ARCOM (Autorité de régulation de la communication audiovisuelle et numérique). Regulator ma miesiąc na przesłanie swojego stanowiska. Urząd ds. Konkurencji nie ma obowiązku uwzględnienia tej opinii.

Hiszpania – nie ma dedykowanego regulatora rynku mediów. Funkcję tę pełni krajowy organ antymonopolowy (Krajowa Komisja ds. Rynków i Konkurencji). Procedury oceny koncentracji są zatem wspólne dla wielu rynków – brak jest szczegółowej regulacji w tym zakresie dotyczącej rynku mediów.

Niemcy – jeżeli koncentracja dotyczy ogólnokrajowego prywatnego nadawcy programów telewizyjnych, w celu oceny stopnia koncentracji na rynku mediów Federalny Urząd Antymonopolowy jest zobowiązany zasięgnąć opinii Komisji do Spraw Badania Koncentracji Mediów. Dotyczy to także procedury odwoławczej przed Ministrem do Spraw Gospodarczych i Energii inicjowanej w razie niewyrażenia zgody na transakcję.

Na podstawie powyższej procedury, przykładowo, w 2005 r. Federalny Urząd Antymonopolowy zablokował zakup największej niemieckiej grupy medialnej ProSiebenSAT1 przez Axel Springer, wydawcę największej niemieckiej gazety Bild.

Ochrona pluralizmu na rynku prasy drukowanej jest regulowana wyłącznie na poziomie landów. Przepisy w tym zakresie obejmują przede wszystkim ujawnianie struktury właścicielskiej.

5. Uprawnienia do rozpowszechniania programów

W krajach członkowskich Unii Europejskiej i Wielkiej Brytanii system udzielania koncesji w większości przypadków jest ograniczony do rozpowszechniania programów drogą naziemną (16 krajów – Wielka Brytania, Cypr, Dania, Estonia, Hiszpania, Finlandia, Francja, Chorwacja, Litwa, Luksemburg, Łotwa, Polska, Portugalia, Rumunia, Szwecja, Słowenia). W większości państw stosuje się konkurs na najlepszą ofertę sposobu zagospodarowania częstotliwości/kanałów telewizyjnych/miejsca na multipleksie naziemnym. W pozostałych przypadkach udzielane są licencje indywidualne lub formalne bez takiego konkursu lub licencje indywidualne lub formalne. W przypadku innych dróg rozpowszechniania (satelitarna, kablowa, internetowa) programy są rozpowszechniane na podstawie licencji indywidualnych, tj. bez konkursu, na podstawie oceny merytorycznej wniosku (12 krajów Niemcy, Estonia, Francja, Wielka Brytania, Grecja, Irlandia, Litwa, Łotwa, Malta, Polska, Portugalia, Słowacja) lub formalnych, polegających na uzyskaniu uprawnienia po spełnieniu warunków ustawowych, tj. odpowiednika proponowanego zezwolenia (5 krajów: Czechy, Chorwacja, Włochy, Słowenia, Słowacja), a nawet w niektórych przypadkach (9 krajów – Austria, Belgia, Francja, Holandia, Bułgaria, Dania, Finlandia, Węgry, Szwecja) wystarczy zgłoszenie o zamiarze prowadzenia takiej działalności połączone z wpisaniem do odpowiedniego rejestru. Liczba krajów, w których wymogi związane z rozpoczęciem działalności są zbliżone do projektowanych zezwoleń,

jak i bardziej liberalne, jest większa od liczby krajów stosujących licencje/koncesje, których wydanie jest związane z oceną wniosku na rozpowszechnianie programu.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
KRRiT	1	Ustawa z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji	– zmiana składu KRRiT i trybu jej powoływania, – przyznanie kompetencji w zakresie powoływania organów mediów publicznych, – uczestnictwo w postępowaniach dotyczących kontroli koncentracji w odniesieniu do koncentracji z udziałem podmiotów działających na rynku środków masowego przekazu, – prowadzenie bazy danych dotyczących struktury właścicielskiej mediów oraz środków publicznych przeznaczanych na reklamę publiczną, – uchylene kompetencji dotyczących poboru opłat abonamentowych oraz badania odbiorców treści medialnych
Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów	1	Ustawa z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów	– modyfikacja procedury kontroli koncentracji w odniesieniu do koncentracji z udziałem podmiotów działających na rynku środków masowego przekazu
Spółki publicznej radiofonii i telewizji	19	Ustawa z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji	– modyfikacja zasad wyboru organów spółek, – modyfikacja zasad finansowania misji publicznej spółek publicznej radiofonii i telewizji, – modyfikacja zasad prowadzenia działalności regionalnej TVP S.A.
Polska Agencja Prasowa (PAP)	1	Ustawa z dnia 31 lipca 1997 r. o Polskiej Agencji Prasowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1595)	– modyfikacja zasad wyboru organów PAP
Dostawcy usług medialnych	155 nadawców radiowych; 203 nadawców telewizyjnych; 613 dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie	Dane KRRiT	– modyfikacja obowiązków informacyjnych dotyczących przychodów pochodzących od podmiotów publicznych, – ograniczenie obowiązku uzyskania koncesji do programów rozpowszechnianych drogą naziemną, – wprowadzenie zezwoleń na rozpowszechniane w sposób inny niż naziemny
Dostawcy platform udostępniania wideo	16	Dane KRRiT	– modyfikacja obowiązków informacyjnych dotyczących przychodów pochodzących od podmiotów publicznych

Wydawcy prasy	Kilkuset wydawców wydających ponad 6000 tytułów prasowych	Analizy własne Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego (MKiDN)	– wprowadzenie obowiązków informacyjnych dotyczących struktury właścicielskiej oraz przychodów pochodzących od podmiotów publicznych
Podmioty publiczne	Kilka tysięcy	Dane KRRiT	– obowiązek opracowania regulaminu zamawiania reklamy publicznej w mediach, – obowiązek zapewnienia przejrzystości wydatków na reklamę publiczną w mediach
Operator wyznaczony w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2025 r. poz. 366, z późn. zm.)	1	Ustawa z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe; ustawa o opłatach abonamentowych	– uchylene ustawy o opłatach abonamentowych skutkujące zaniechaniem poboru tych opłat przez Pocztd Polsk
Gospodarstwa domowe	Ponad 12 mln	Dane GUS	– zniesienie obowiazku uiszczania opłat abonamentowych
Przedsiębiorcy obowiązani do uiszczania opłat abonamentowych, w tym również podmioty lecznicze niebędące przedsiębiorcami w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej, sanatoria, żłobki, publiczne i niepubliczne jednostki organizacyjne systemu oświaty, publiczne i niepubliczne uczelnie, a także domy pomocy społecznej	238 105	Dane KRRiT	– zniesienie obowiazku uiszczania opłat abonamentowych
Rada Mediów Narodowych	1	Ustawa z dnia 22 czerwca 2016 r. o Radzie Mediów Narodowych	– uchylene ustawy o Radzie Mediów Narodowych
Krajowy Instytut Mediów	1	Ustawa z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji	– likwidacja Krajowego Instytutu Mediów

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

MKiDN, mając świadomość znaczenia regulacji dotyczących działalności mediów dla poprawnego funkcjonowania demokracji, postanowiło przeprowadzić szerokie prekonsultacje publiczne koncepcji wdrożenia EMFA do polskiego porządku prawnego. Przedmiotowy projekt ustawy stanowi jedną z najszerzych i najbardziej kompleksowych reform prawa medialnego od 1992 r.

Projekt założeń oparty o analizy prawne i rynkowe, a także propozycje przygotowywane w ostatnich latach przez organizacje społeczeństwa obywatelskiego, poddano najszerzym w historii polskiego prawa medialnego konsultacjom publicznym. W konsultacje włączyła się rekordowa liczba podmiotów – do MKiDN wpłynęło aż 107 stanowisk zawierających uwagi do opracowanego przez MKiDN dokumentu, z czego niektóre sygnowane były przez kilka, a nawet kilkanaście podmiotów. Partycypacja tak dużej liczby podmiotów we wstępnych konsultacjach założeń do ustawy umożliwiła MKiDN przygotowanie projektu uwzględniającego już na wstępnym etapie liczne postulaty zgłoszone przez przedsiębiorców i ich organizacje, organizacje pozarządowe, organizacje eksperckie, a także osoby fizyczne. Tak duże zaangażowanie społeczne na etapie konsultacji założeń pozwala również na lepszą identyfikację potencjalnych ryzyk i w konsekwencji wprowadzenie, już na etapie redagowania projektu, dalszych zabezpieczeń ograniczających ich wystąpienie. Ma to również przełożenie na bardziej szczegółowe uzasadnienie proponowanych rozwiązań i dokładniejsze przedstawienie zamierzeń legislacyjnych.

Uwagi do założeń ustawy zgłosili:

- nadawcy publiczni: 4 stanowiska nadawców publicznych i PAP (jedno ze stanowisk jest podpisane przez 17 regionalnych rozgłośni radiowych),
- reprezentanci niezależnych mediów lokalnych: 35 stanowisk,
- jednostki samorządu terytorialnego, ich związki oraz media samorządowe: 12 stanowisk,

- organizacje pozarządowe: 22 stanowiska,
- organizacje przedsiębiorców: 12 stanowisk,
- przedsiębiorcy: 7 stanowisk,
- osoby fizyczne: 12 stanowisk,
- organy administracji publicznej: 3 stanowiska.

MKiDN dokonało szczegółowej analizy wszystkich uwag zgłoszonych w toku prekonsultacji i odnosi się do nich w raporcie, który został opublikowany na stronie internetowej MKiDN. W zakresie niektórych kwestii omawianych w założeniach podobne uwagi były zgłaszane przez większą liczbę podmiotów. Podstawowe założenia przedstawione w koncepcji wdrożenia EMFA do polskiego porządku prawnego spotkały się z dużym poparciem podmiotów biorących udział w konsultacjach. Odnosi się to zarówno do proponowanej reformy KRRiT (w tym zwiększenia jej składu, jak i wprowadzenia rotacyjności składu), jak i do proponowanych zmian organizacyjnych w mediach publicznych oraz w sposobie ich finansowania. Znacząca część uwag wskazuje na konieczność doprecyzowania zasad przedstawionych w koncepcji wdrożenia EMFA do polskiego porządku prawnego – uwagi te w zasadniczej części zostaną uwzględnione na etapie przygotowywania projektu ustawy. Dostrzeżono również oczekiwanie zmian w sposobie funkcjonowania KRRiT, które przyczynią się do odbudowy zaufania KRRiT przez rynek i społeczeństwo. Wyrażono szerokie poparcie dla konieczności zapewnienia apolitycznego, pluralistycznego składu KRRiT, który będzie wypracowywał optymalne rozwiązania dla rynku medialnego w sposób kolegialny. Z szerokim poparciem spotkał się postulat zwiększenia kolegialności działania KRRiT, przez ograniczenie swobody działalności Przewodniczącego KRRiT, którego wszelkie decyzje będą wymagały odąd uprzedniej uchwały KRRiT. Z szerokim poparciem spotkały się także propozycje wdrożenia EMFA w minimalnym zakresie wobec rynku prasy (drukowanej i elektronicznej). Propozycja, aby nie wprowadzać zbyt dużych obciążeń dla przedsiębiorców działających w tym segmencie rynku medialnego, ale także żeby nie przyznawać KRRiT kompetencji niewymaganych jednoznacznie przez EMFA względem tego rynku, spotkały się z jednoznacznym wsparciem przedsiębiorców i organizacji pozarządowych. Większa część podmiotów odnoszących się do propozycji MKiDN w zakresie reformy mediów publicznych zgodziła się co do planowanej reformy rad programowych i ich wzmocnienia kompetencyjnego, a także nowelizacji zasad powoływania i funkcjonowania rad nadzorczych i zarządów spółek publicznej radiofonii i telewizji. Z pozytywnymi reakcjami spotkała się propozycja oddzielenia pionu redakcyjnego od zarządczego, czego wyrazem jest powołanie odrębnego stanowiska redaktora naczelnego w każdej spółce. Ta zasygnalizowana w koncepcji propozycja zostanie znacząco doprecyzowana w projektowanych regulacjach prawnych. Kilka podmiotów wskazywało na konieczność przeprowadzenia dalej idących reform organizacyjnych w mediach publicznych, polegających na ich przekształcaniach zewnętrznych (połączenia niektórych podmiotów) i wewnętrznych (np. utworzenie rad powierniczych w miejsce rad nadzorczych i rad programowych). MKiDN dokonało pogłębionej analizy tych propozycji jeszcze na etapie przygotowywania koncepcji wdrożenia EMFA do polskiego porządku prawnego. W ich wyniku nie dostrzeżono dostatecznego uzasadnienia dla zmiany formy prawnej spółek publicznej radiofonii i telewizji, czy konieczności dokonania połączenia niektórych podmiotów. Także doświadczenia innych krajów wskazują, że procesy przekształceń organizacyjnych mediów publicznych są złożone i długotrwałe, zwykle kosztowne i często łączące się z utrudnieniami w działalności przekształcanych mediów publicznych, co najmniej w okresie przejściowym. Biorąc pod uwagę trudną sytuację mediów publicznych, a także potrzebę skupienia się na odbudowie ich niezależności i zdolności do realizacji misji publicznej oraz szerokiego zaufania społecznego, w opinii MKiDN głęboka reorganizacja mediów publicznych mogłaby stanowić zagrożenie dla dalszego funkcjonowania mediów publicznych. W ramach konsultacji pojawiły się również propozycje dotyczące utworzenia funduszu medialnego mającego na celu finansowanie zadań misyjnych realizowanych przez niepublicznych dostawców usług medialnych. W opinii MKiDN pierwszorzędym celem projektowanych regulacji prawnych powinna być reforma i odbudowa mediów publicznych w Polsce. Media publiczne, jako podmioty o szczególnym znaczeniu dla funkcjonowania społeczeństw obywatelskich w państwach Unii Europejskiej, zasługują na szczególne traktowanie. Dlatego poświęcono im zarówno regulacje prawne o randze traktatowej (stanowiący integralną część TUE i TFUE Protokół nr 29 w sprawie systemu publicznego nadawania w państwach członkowskich (Dz. Urz. UE C 326 z 26.10.2012, str. 201), jak również akty wtórnego prawa unijnego (Komunikat Komisji w sprawie stosowania zasad pomocy państwa wobec radiofonii i telewizji publicznej (Dz. Urz. UE C 257 z 27.10.2009, str. 1), zwany dalej „Komunikatem nadawczym”). Zasadą obowiązującą w państwach członkowskich Unii Europejskiej jest przy tym finansowanie zadań misyjnych realizowanych przez podmioty utworzone wyłącznie w tym celu. Istotne społeczne znaczenie i rola mediów publicznych wymagają szczególnego działania adresowanego wyłącznie do nich, szczególnie w sytuacji kryzysu w jakim znalazły się w ostatnich latach. Należy również przywołać wymogi nakładane przez prawo unijne na wszelkie podmioty medialne, które otrzymywałyby środki publiczne wykonując zadania publiczne – stosować wobec nich należałoby zarówno Komunikat nadawczy, jak i wymogi art. 5 EMFA. W związku z powyższym proponuje się wyłącznie wzmocnienie systemowe mediów publicznych i wprowadzenie regulacji zapewniających im możliwość prawidłowego funkcjonowania i rozwoju. Debata dotycząca tzw. funduszu misji rozproszonej będzie mogła zostać podjęta po zakończeniu reformy mediów publicznych.

Z bardzo pozytywnym odbiorem spotkały się propozycje w zakresie konieczności wprowadzenia przejrzystości wydatkowania środków publicznych na cele reklamy w mediach. Regulacje, których do tej pory nie przewidywał polski system prawny wymagają doprecyzowania, które zostanie dokonane w oparciu o uwagi zgłoszone w konsultacjach publicznych.

Analiza prawna dokonana przez MKiDN na etapie przygotowywania koncepcji wdrażania EMFA do polskiego porządku prawnego wskazywała na formalną zgodność krajowych przepisów regulujących ochronę źródeł dziennikarskich zarówno

na etapie prowadzenia czynności operacyjno-rozpoznawczych (w tym kontroli operacyjnej) przez odpowiednie służby (Policję, ABW, AW itd.), a także w procesie z wymogami EMFA. W okresie krótko poprzedzającym skierowanie koncepcji do konsultacji społecznych zapadł wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu (ETPCz) w sprawie ze skargi Bychawska-Siniarska i Pietrzak przeciwko Polsce. Zgodnie z przedmiotowym orzeczeniem polskie przepisy nie zawierają jednak wystarczających gwarancji mających na celu ochronę tajemnicy dziennikarskiej. Mając na uwadze powyższe, uwagi zgłoszone w toku prekonsultacji publicznych w tym zakresie zostały przekazane do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Ministerstwa Sprawiedliwości w celu weryfikacji, w jaki sposób wyrok ETPCz wpłynie na polskie przepisy regulujące działanie służb. Jednocześnie MKiDN zadeklarowało aktywny udział w przypadku podjęcia prac nad przedmiotowymi przepisami w celu wypracowania rozwiązań spełniających wymogi EMFA.

Część podmiotów wskazywała także, że obecny projekt tzw. ustawy medialnej powinien dokonać jeszcze szerszej reformy prawa medialnego w Polsce. Wskazywano, że niezbędne jest wyjście poza ramy wdrażania EMFA i odniesienie do:

- konkurencyjności mediów działających na rynku polskim w odniesieniu do zmian technologicznych,
- potencjalnych wyzwań i możliwości jakie dają zmiany technologiczne,
- finansowania i wsparcia mediów regionalnych, lokalnych, ale też mediów tzw. „nowego rozumienia”,
- różnych form „konsumpcji” mediów przez widzów, z podziałem na generację i z uwzględnieniem preferencji generacyjnych,
- metod walki z dezinformacją i współpracy podmiotów prywatnych i publicznych,
- pozycji mediów publicznych w kompleksowym systemie medialnym i informacyjnym w Polsce.

Zdaniem MKiDN nie ma możliwości objęcia jednym projektem ustawy wszystkich wyzwań pojawiających się na rynku medialnym. Nowelizacja przepisów prawa wdrażająca EMFA ma na celu rozwiązanie najważniejszych i najpilniejszych problemów istniejących obecnie na polskim rynku medialnym. Jednocześnie MKiDN planuje rozpoczęcie szerokiej debaty na forum Unii Europejskiej, której efektem ma być przygotowanie kompleksowych zmian prawnych odpowiadających na wyzwania wynikające ze zmian technologicznych, nowych form konsumpcji mediów, czy dezinformacji. Dyskusja w tym zakresie była jednym z priorytetów polskiej prezydencji w Radzie Unii Europejskiej w 2025 r.

Projekt ustawy zostanie poddany konsultacjom publicznym z tymi samymi podmiotami, które brały udział w prekonsultacjach społecznych projektu założeń. Wyznaczono ponad miesięczny termin konsultacji publicznych. Zostaną one podsumowane raportem z konsultacji publicznych. Do konsultacji publicznych projektu ustawy zaproszeni zostaną: 1) 4FUN TV Sp. z o.o.; 2) Agora S.A.; 3) ATM Grupa S.A.; 4) Canal+ Polska sp. z o.o.; 5) CDA S.A.; 6) Centrum im. Adama Smitha; 7) Cineman Sp. z o.o.; 8) Federacja Konsumentów; 9) Fundacja Audiodeskrypcja; 10) Fundacja Lux Veritatis; 11) Fundacja Batorego; 12) Fundacja Panoptykon; 13) Fratria sp. z o.o.; 14) Google Polska Sp. z o.o.; 15) Green Content sp. z o.o. 16) Grupa Bauer; 17) Grupa TVN S.A.; 18) Gremi Media S.A.; 19) HBO Polska Sp. z o.o.; 20) Instytut Spraw Publicznych; 21) Instytut Zamenhofa; 22) Interia.pl S.A.; 23) Izba Wydawców Prasy; 24) Kino Polska TV S.A.; 25) Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji KIGeIT; 26) Krajowa Izba Producentów Audiowizualnych KIPA; 27) Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji; 28) Lemon Records sp. z o.o.; 29) Music TV Sp. z o.o.; 30) Naukowa i Akademicka Sieć Komputerowa – Państwowy Instytut Badawczy; 31) Netflix; 32) Netia S.A. info@netia.pl; 33) Nielsen Audience Measurement; 34) Orange Polska S.A.; 35) P4 Sp. z o.o.; 36) PBR Sp. z o.o.; 37) Polkomtel S.A.; 38) Polsat Cyfrowy; 39) Polska Agencja Prasowa; 40) Polska Fundacja Wspierania Rozwoju Komunikacji Elektronicznej PIKSEL; 41) Polski Instytut Sztuki Filmowej; 42) Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji PIIT; 43) Polska Izba Komunikacji Elektronicznej PIKE; 44) Polska Izba Radiodiffuzji Cyfrowej; 45) Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych LEWIATAN; 46) Polska Press; 47) Polskie Radio S.A. w likwidacji; 48) Polskie Radio Regionalna Rozgłośnia w Białymstoku „Radio Białystok” S.A. w likwidacji; 49) Polskie Radio Regionalna Rozgłośnia w Gdańsku „Radio Gdańsk” S.A. w likwidacji; 50) Polskie Radio Regionalna Rozgłośnia w Katowicach „Radio Katowice” S.A. w likwidacji; 51) Polskie Radio Regionalna Rozgłośnia w Kielcach „Radio Kielce” S.A. w likwidacji; 52) Polskie Radio Regionalna Rozgłośnia w Koszalinie „Radio Koszalin” S.A. w likwidacji; 53) Polskie Radio Regionalna Rozgłośnia w Krakowie „Radio Kraków” S.A. w likwidacji; 54) Polskie Radio Regionalna Rozgłośnia w Lublinie „Radio Lublin” S.A. w likwidacji; 55) Polskie Radio Regionalna Rozgłośnia w Łodzi „Radio Łódź” S.A. w likwidacji; 56) Polskie Radio Regionalna Rozgłośnia w Olsztynie „Radio Olsztyn” S.A. w likwidacji; 57) Polskie Radio Regionalna Rozgłośnia w Opolu „Radio Opole” S.A. w likwidacji; 58) Polskie Radio Regionalna Rozgłośnia w Bydgoszczy „Polskie Radio Pomorza i Kujaw” S.A. w likwidacji; 59) Polskie Radio Regionalna Rozgłośnia w Poznaniu „Radio Poznań” S.A. w likwidacji; 60) Polskie Radio Regionalna Rozgłośnia w Rzeszowie „Radio Rzeszów” S.A. w likwidacji; 61) Polskie Radio Regionalna Rozgłośnia w Warszawie „Radio dla Ciebie” S.A. w likwidacji; 62) Polskie Radio Regionalna Rozgłośnia w Szczecinie „Radio Szczecin” S.A. w likwidacji; 63) Polskie Radio Regionalna Rozgłośnia we Wrocławiu „Radio Wrocław” S.A. w likwidacji; 64) Polskie Radio Regionalna Rozgłośnia w Zielonej Górze „Radio Zachód” S.A. w likwidacji; 65) Polski Związek Głuchych; 66) Polski Związek Niewidomych; 67) Prezes Urzędu Komunikatu Elektronicznego; 68) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów; 69) Rada Etyki Mediów; 70) Radio RMF FM; 71) Radio ZET; 72) Ringier Axel Springer Polska sp. z o.o.; 73) Stopklatka S.A.; 74) Stowarzyszenie Dziennikarzy Polskich; 75) Stowarzyszenie Dystrybutorów Filmowych; 76) Stowarzyszenie Dystrybutorów Programów Telewizyjnych „SYGNAŁ”; 77) Stowarzyszenie Gazet Lokalnych; 78) Stowarzyszenie Grupa 17; 79) Stowarzyszenie Filmowców Polskich SFP; 80) Stowarzyszenie Kina Polskie; 81) Stowarzyszenie Konsumentów Polskich; 82) Stowarzyszenie Kreatywna Polska; 83) Telewizja Polska S.A. w likwidacji; 84) Telewizja Polsat S.A.; 85) Think Tank Medialny działający przy Uniwersytecie Adama Mickiewicza w Poznaniu; 86) T-mobile Polska S.A.; 87) Telewizja Puls Sp. z o.o.; 88) Telewizja Republika S.A.;

89) Towarzystwo Dziennikarskie; 90) UPC Polska Sp. z o.o.; 91) Vectra S.A.; 92) VIMN Poland Sp. z o.o.; 93) Wirtualna Polska S.A.; 94) Wykop sp. z o.o.; 95) ZPR Media S.A.; 96) Związek Gmin Wiejskich Rzeczypospolitej Polskiej; 97) Związek Miast Polskich; 98) Związek Powiatów Polskich; 99) Związek Pracodawców Branży Internetowej IAB; 100) Związek Pracodawców Mediów Elektronicznych i Telekomunikacji MEDIAKOM; 101) Związek Pracodawców Mediów Publicznych; 102) Związek Pracodawców Prywatnych Mediów; 103) Związek Samorządów Polskich, 104) Związek Stowarzyszeń Rada Reklamy, 105) Związek Telewizji Kablowych w Polsce – Izba Gospodarcza.

Projekt ustawy podlega zaopiniowaniu przez Prezesa UOKiK.

Projekt ustawy, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2025 r. poz. 677) oraz z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2024 r. poz. 806, z późn. zm.) zostanie udostępniony na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Informacja odośnie do zgłoszeń w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa zostanie uzupełniona po zakończeniu etapu uzgodnień międzyresortowych.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem	1,38	1,38	1,38	1,38	1,38	1,38	1,38	1,38	1,38	1,38	1,38	15,18
budżet państwa	1,38	1,38	1,38	1,38	1,38	1,38	1,38	1,38	1,38	1,38	1,38	15,18
-likwidacja Rady Mediów Narodowych												
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Wydatki ogółem	0	2500	2500	2500	2500	2500	2500	2500	2500	2500	2500	25000
budżet państwa	0	2500	2500	2500	2500	2500	2500	2500	2500	2500	2500	25000
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem	-1,38	- 2498 ,62	- 2498 ,62	- 2498 ,62	- 2498 ,62	- 2498 ,62	- 2498 ,62	- 2498 ,62	- 2498 ,62	- 2498 ,62	- 2498 ,62	- 24 984,2
budżet państwa	0	- 2500	- 2500	- 2500	- 2500	- 2500	- 2500	- 2500	- 2500	- 2500	- 2500	- 25000
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Budżet państwa- likwidacja Rady Mediów Narodowych	1,38	1,38	1,38	1,38	1,38	1,38	1,38	1,38	1,38	1,38	1,38	15,18

Źródła finansowania	Budżet państwa, na późniejszym etapie procedowania ustawy po konsultacjach z Ministrem Finansów zostanie wskazana dokładna część budżetu. Projekt będzie stanowił podstawę do zwiększenia limitu wydatków.
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	1. Finansowanie misji publicznej realizowanej przez spółki publicznej radiofonii i telewizji Wydatki budżetu państwa przeznaczone na cel realizacji misji publicznej będą wynosiły nie mniej niż 2 500 000 000 zł. Projektowane środki, zgodnie z EMFA, spowodują, że nadawcy publiczni będą dysponowali „odpowiednimi, stabilnymi i przewidywalnymi zasobami finansowymi odpowiednimi dla realizacji ich misji publicznej i dla ich możliwości rozwoju w ramach tej misji” (art. 5 ust. 3 EMFA). Jednocześnie projektowana ustawa wprowadza regulacje mające na celu dokonanie dokładnej analizy działalności misyjnej spółek, która ma na celu doprowadzenie do ograniczenia wydatkowania środków na działania, które nie są niezbędne z tytułu właściwego realizowania misji publicznej. Przykładowo należy wskazać proponowane zmiany w zakresie działalności organów terenowych spółki TVP. Ustawa nie ogranicza ich liczby, ale przyznaje spółce prawo do ograniczenia liczby programów regionalnych. Poszczególne oddziały nie będą musiały więc tworzyć 16 odrębnych programów telewizyjnych; będą mogły tworzyć programy wspólnie, a ich liczba zostanie określona w karcie powinności. W celu ograniczenia kosztów w tym zakresie proponuje się także likwidację rad programowych oddziałów. 2. Koszty działalności KRRiT

Projektowana ustawa nakłada na KRRiT nowe obowiązki w zakresie powoływania organów mediów publicznych, uczestnictwa w postępowaniach dotyczących kontroli koncentracji w odniesieniu do koncentracji z udziałem podmiotów działających na rynku środków masowego przekazu, prowadzenia bazy danych dotyczących struktury właścicielskiej mediów oraz środków publicznych przeznaczanych na reklamę publiczną. Ponadto projektowana ustawa zakłada zwiększenie składu osobowego KRRiT z 5 do 9 osób. Jednocześnie uchyla kompetencje KRRiT w zakresie poboru opłat abonamentowych (w tym kompetencje KRRiT do umarzania lub rozkładania na raty zaległości z tytułu nieuiszczonych opłat, które wykonywane są przez zespół pracowników Biura KRRiT), a także w zakresie badań treści i pomiarów odbiorców (realizowane co do zasady przez Krajowy Instytut Mediów będący instytucją gospodarki budżetowej utworzoną przez KRRiT). Ze sprawozdania KRRiT za rok 2024 wynika, iż na realizację zadań KRRiT przeznaczyła kwotę 86 408,6 tys. zł, a z tego ponad połowę, bo 49 461,4 tys. zł, na funkcjonowanie Krajowego Instytutu Mediów.

Powyższe oznacza, że środki finansowe, które nie zostaną przeznaczone na realizację zadań, które są uchylane przez projektowaną ustawę, będą mogły zostać przeznaczone na realizację nowych zadań wynikających z projektowanej ustawy. Realizacja nowych zadań KRRiT będzie więc możliwa w ramach dotychczasowego budżetu KRRiT.

Szczegółowa analiza wydatków, w tym poziomu oszczędności w związku z uchyceniem części zadań KRRiT, będzie dokonana przez KRRiT na dalszym etapie procedowania projektu.

W tym miejscu również należy wskazać, iż projekt ustawy zakłada pewną modyfikację działalności spółki TVP S.A. oraz jej oddziałów terenowych. Ustawa nie ogranicza ich liczby, ale przyznaje spółce prawo do ograniczenia liczby programów regionalnych. Poszczególne oddziały nie będą musiały więc tworzyć 16 odrębnych programów telewizyjnych; będą mogły tworzyć programy wspólnie, a ich liczba zostanie określona w karcie powołania. W celu ograniczenia kosztów w tym zakresie proponuje się także likwidację rad programowych oddziałów. W tym celu projekt zakłada uchycenie art. 30 ust. 5 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji.

3. Oszczędności dla budżetu związane z likwidacją Rady Mediów Narodowych

Projektowana ustawa zakłada uchycenie ustawy z dnia 22 czerwca 2016 r. o Radzie Mediów Narodowych. W tabeli przedstawione zostały kwoty oszczędności wynikające z likwidacji RMN. Przedstawiona w tabeli kwota to koszty działalności RMN za rok 2024 (dane z Informacji o działalności Rady Mediów Narodowych w 2024 roku). Należy przy tym zakładać, iż kwota to przez kolejne lata by tylko rosła, w związku z tym należy zakładać, iż oszczędność będzie jeszcze wyższa niż w przedstawionej tabeli.

4. Koszty ponoszone przez podmioty publiczne

Projektowana ustawa będzie nakładała na podmioty publiczne obowiązki związane z przejrzystością wydatkowania środków publicznych na reklamę publiczną w mediach. Obowiązki te będą wiązały się z koniecznością opracowania regulaminów dokonywania wydatków na ten cel, a także zapewnienia dostępu do informacji o dokonywanych wydatkach. Obowiązki te nie będą jednak implikować konieczności ponoszenia dodatkowych wydatków. Przejrzystość wydatkowania środków publicznych na cele reklamy publicznej może przyczynić się do ograniczenia wydatków podmiotów publicznych. Potencjalne ograniczenie wydatków jest jednak trudne do oszacowania.

5. Wprowadzenie zezwoleń w miejsce koncesji

Projekt ustawy zakłada zniesienie obowiązku uzyskania koncesji na rozpowszechnianie programów drogą inną niż naziemna i wprowadzenie w to miejsce obowiązku uzyskania zezwolenia na rozpowszechnianie programów drogą kablową, satelitarną oraz w systemie teleinformatycznym. Uzyskanie zezwolenia będzie następowało w procedurze uproszczonej względem postępowania koncesyjnego, a podmiot ubiegający się o uzyskanie zezwolenia nie będzie zobowiązany do przedstawiania KRRiT tak szczegółowej dokumentacji, jak ma to miejsce w odniesieniu do koncesji. Ograniczone będą także możliwości cofnięcia zezwolenia na rozprowadzanie programów.

Nie zakłada się jednak zmniejszenia opłat za zezwolenie w porównaniu do obowiązujących obecnie opłat za udzielenie koncesji. Projekt ustawy będzie przewidywał opłaty za udzielenie zezwolenia na poziomie odpowiadającym obecnym opłatom za udzielenie koncesji, o których mowa w obecnie obowiązującym art. 40 ust. 3 ustawy o radiofonii i telewizji.

W tym zakresie przygotowywany przez MKiDN projekt ustawy nie będzie miał więc wpływu na budżet państwa.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Czas w latach od wejścia w życie zmian		Skutki						
		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2025 r.)	duże przedsiębiorstwa - Poczta Polska S.A.	0	-40	-40	-40	-40	-40	-400
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	0	0	0	0	0	0	0
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	671	671	671	671	671	6710
	(dodaj/usuń)							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Ograniczenie regulacji dotyczących uzyskiwania uprawnień na rozpowszechnianie programów (złagodzenie przepisów dotyczących koncesji, wprowadzenie zezwoleń). Wprowadzenie obowiązków informacyjnych w zakresie udostępniania informacji o strukturze właścicielskiej oraz pochodzących od podmiotów publicznych przychodach z reklamy państwowej. Zniesienie obowiązków związanych z poborem opłat abonamentowych realizowanych dotychczas przez Poczta Polska S.A. Z danych zawartych w Sprawozdaniu KRRiT wynika, iż w Polsce w 2024 r. było zarejestrowanych 238,1 tys. abonentów instytucjonalnych. Obowiązki związane z dokonywaniem koncentracji przedsiębiorstw, zgłaszanie planowanego połączenia do UOKiK lub KRRiT.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Ograniczenie regulacji dotyczących uzyskiwania uprawnień na rozpowszechnianie programów (złagodzenie przepisów dotyczących koncesji, wprowadzenie zezwoleń). Wprowadzenie obowiązków informacyjnych w zakresie udostępniania informacji o strukturze właścicielskiej oraz pochodzących od podmiotów publicznych przychodach z reklamy państwowej. Zniesienie obowiązków związanych z poborem opłat abonamentowych realizowanych dotychczas przez Poczta Polska S.A. Z danych zawartych w Sprawozdaniu KRRiT wynika, iż w Polsce w 2024 r. było zarejestrowanych 238, 1 tys. abonentów instytucjonalnych						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Uchylenie ustawy o opłatach abonamentowych przyczyni się do ograniczenia obowiązków związanych z rejestracją odbiorników radiowych i telewizyjnych oraz uiszczania opłat abonamentowych. Projekt ustawy nie ma wpływu na osoby starsze oraz osoby niepełnosprawne. Osoby starsze i niepełnosprawne już teraz są zwolnione z opłat abonamentowych.						
	(dodaj/usuń)							
Niemierzalne	(dodaj/usuń)							
	(dodaj/usuń)							
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Uchylenie ustawy o opłatach abonamentowych przyczyni się do ograniczenia wydatków gospodarstw domowych na opłaty związane z posiadaniem odbiornika radiowego lub telewizyjnego. W 2023 r. 4,5 mln gospodarstw domowych (tj. 36%) miało zarejestrowane odbiorniki radiowe lub telewizyjne. Spośród zarejestrowanych gospodarstw 2,5 mln abonentów było zwolnionych z wnoszenia opłat abonamentowych. W 2023 r. opłaty abonamentowe zostały uregulowane jedynie przez 0,7 mln gospodarstw domowych. Wpływy z opłat wyniosły 671 mln zł. Projekt ustawy modyfikuje zasady przyznawania uprawnień dotyczących rozpowszechniania programów. Projektowana ustawa zakłada likwidację opłat abonamentowych więc będzie miała wpływ na przychody Poczty Polskiej S.A. Zgodnie z ustawą o opłatach abonamentowych wpływy z pobranych opłat abonamentowych oraz odsetek za zwłokę w uiszczaniu tych opłat operator wyznaczony przekazuje na wyodrębniony rachunek Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, po potrąceniu umownego wynagrodzenia za te usługi. Po wejściu w życie projektowanej ustawy Poczta Polska utraci to źródło przychodów. W ostatnich latach prowizja Poczty Polskiej wynosiła około 40 mln złotych rocznie i pozostawała na mniej więcej zbliżonym poziomie (2020 – 42,7 mln zł, 2021 – 40,7 mln zł, 2022 – 40,5 mln zł, 2023 – 41,9 mln zł, 2024 – 41,8 mln zł). Ewentualny dalszy spadek wpływów z opłat abonamentowych w kolejnych latach skutkowałby dalszym spadkiem przychodów Poczty Polskiej z tytułu prowizji. Zakłada się, że w kolejnych latach obowiązywania ustawy wysokość							

	pro wizji nie przekraczałyby 40 mln złotych rocznie. W tabeli dane te zostały przedstawione szacunkowo. Zmiana zasad organizacji i wyboru władz spółek publicznej radiofonii i telewizji nie powinna prowadzić do większej zmiany czy redukcji zatrudnienia w spółkach publicznej radiofonii i telewizji. Proponowane zmiany nie wprowadzają znaczącej modyfikacji w zakresie liczby członków organów, za wyjątkiem zmniejszenia liczby członków rady programowej.
--	--

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☐ nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☒ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy

Komentarz:

Projektowana ustawa nakłada na przedsiębiorców obowiązki informacyjne w zakresie udostępniania informacji o strukturze właścicielskiej oraz pochodzących od podmiotów publicznych przychodach z reklamy państwowej. Informacje te będą publikowane na stronach internetowych przedsiębiorców oraz przekazywane do KRRiT przez system teleinformatyczny.

Zmniejszenie obciążeń regulacyjnych (ograniczenie obowiązku uzyskania koncesji) spowoduje zmniejszenie ilości obowiązków przedsiębiorców, a więc realnie mniejszą liczbę dokumentów i procedur, które w obecnym stanie prawnym przedsiębiorcy muszą stworzyć bądź przeprowadzić w celu wykonywania działalności gospodarczej. Podstawowa regulacja w tym zakresie wiąże się z wprowadzeniem zezwoleń w miejsce koncesji na rozpowszechnianie programów drogą inną niż naziemna. W przypadku KRRiT część nowych obowiązków zostaje zrekompensowana przez uchylenie niektórych zadań, jak np. związanych z prowadzeniem Krajowego Instytutu Mediów, związanych z poborem opłat abonamentowych czy też właśnie uproszczeniem procedur koncesyjnych.

W przypadku UOKiK przewiduje się włączenie w obecnie obowiązujące procedury KRRiT w sytuacji, gdy koncentracji, mają zamiar dokonać przedsiębiorcy prowadzący działalność na rynku mediów. Ponadto mniejsze koncentracje na rynku mediów (niepodlegające procedurze UOKiK) będą wymagały zgłoszenia do KRRiT.

9. Wpływ na rynek pracy

Z uwagi na zniesienie ustawy o opłatach abonamentowych projektowana regulacja będzie miała wpływ na Poczta Polska S.A. Poczta Polska S.A. dla celów realizacji obowiązków związanych z poborem i odprowadzeniem opłat abonamentowych utworzyła specjalną komórkę organizacyjną – Wydział Abonament- Centrum Obsługi Finansowej. W związku z likwidacją opłat abonamentowych skala zatrudnienia w jednostce organizacyjnej może zostać zredukowana. Z informacji Poczty Polskiej S.A. wynika, iż przedsiębiorstwo od 2024 r. jest w procesie transformacji, która obejmuje również m.in. zmniejszenie liczbę zatrudnienia.

Zmiana zasad organizacji i wyboru władz spółek publicznej radiofonii i telewizji nie powinna prowadzić do większej zmiany czy redukcji zatrudnienia w spółkach publicznej radiofonii i telewizji. Proponowane zmiany nie wprowadzają znaczącej modyfikacji w zakresie liczby członków organów, za wyjątkiem zmniejszenia liczby członków rady programowej.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne i rozwój regionalny	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
---	--	---

☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe		
Omówienie wpływu		
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Proponuje się, aby co do zasady ustawa weszła w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia. Należy jednak przewidzieć wyjątki od tej zasady i wydłużyć termin vacatio legis dla przepisów, które wiążą się z wprowadzeniem zmodyfikowanego systemu finansowania mediów publicznych oraz uchyleniem ustawy o opłatach abonamentowych. Proponuje się, aby te przepisy weszły w życie z dniem 1 stycznia 2027 r. Jednocześnie przewiduje się przepisy przejściowe w zakresie: – funkcjonowania KRRiT w czasie od dnia wejścia w życie ustawy do wyboru składu 9-osobowego, a także w zakresie wprowadzenia rotacyjnego sposobu powoływania członków KRRiT, – powoływania członków rad nadzorczych oraz członków rad programowych, – tworzenia nowych kart powinności przez jednostki publicznej radiofonii i telewizji. – udzielenia zezwoleń w miejsce koncesji.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Ewaluacja efektów projektu będzie dokonywana corocznie przez KRRiT w ramach przygotowywania sprawozdania z jej działalności oraz informacji o podstawowych problemach w zakresie dostarczania usług medialnych. W wyniku dokonanej ewaluacji KRRiT będzie dokonywała analizy rynku medialnego. Z uwagi na to, że projekt dotyczy działalności i funkcjonowania, a także zachowania pluralizmu na rynku mediów trudno wskazać mierniki, które będą miały zastosowanie przy ocenie efektów projektu w szczególności do oceny działalności nadawców publicznych. Proponowane rozwiązania mają na celu ochronę niezależności i pluralizmu mediów, co w efekcie powinno się przełożyć na wzrost zaufania obywateli. Większa liczba wartościowych audycji realizujących misję publiczną powinna przełożyć się na jednak na wzrost oglądalności jednostek publicznej radiofonii i telewizji. W przypadku rozwiązań dotyczących pomiaru odbiorców miernikiem może być liczba powstałych aktów samo- i współregulacyjnych, jak również liczba ich sygnatariuszy. Pozostałe zmiany dotyczą głównie obowiązków organów i podmiotów publicznych. Trudno wskazać miarodajne wskaźniki względem proponowanych zmian w KRRiT, która jest konstytucyjnym organem stojącym na straży wolności słowa, prawa do informacji i interesu publicznego w radiofonii i telewizji.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Nie dotyczy.		